

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 170

26 d'octubre de 2011

Comissió de Polítiques de Joventut

Presidència de l'I. Sr. Gerard M. Figueras i Albà

Sessió núm. 4

SUMARI

Sol·licituds de compareixença

acumulades relatives a les actuacions i els programes de l'agència i a l'ocupació juvenil i les mesures per fomentar-la (tram. 356-00206/09, 356-00207/09, 356-00208/09 i 356-00209/09) p. 4

Compareixença

de representants d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00166/09) p. 4

Compareixença

de representants de l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00164/09) p. 6

Compareixença

de representants d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00165/09) p. 8

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix Gerard M. Figueras i Albà, acompanyat de la vicepresidenta en funcions, Marisa Xandri Pujol, i de la secretària, Mònica Lafuente de la Torre. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Salvador Bordes i Balcells, Mireia Canals i Botines, Milagros Fernández i López, Joan Güell i Serra, Roger Montañola i Busquets i Josep Sicart i Enguix, pel G. P. de Convergència i Unió; Judit Carreras Tort, Daniel Font i Cardona i Núria Ventura Brusca, pel G. P. Socialista; Hortènsia Grau Juan, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Pere Aragonès i Garcia, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

També hi són presents els membres de la comissió Benjamí Aguilar Domènech, Mercè Crespillo i Llorens, Gerard Gómez del Moral i Fuster, Javier López Fernández, Pau Planelles Oliva i Marcos Sánchez Siles.

Assisteixen a aquesta sessió el portaveu nacional d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya, Daniel Garcia Tenorio; la presidenta de l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya, Marta Martí Carrera, i la coordinadora nacional d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres de Catalunya, Tània Pérez Díaz.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Montserrat Suari, directora general de l'Agència Catalana de la Joventut, davant la Comissió de les Polítiques de Joventut perquè informi sobre les actuacions i els programes de l'agència (tram. 356-00206/09). Roger Montañola i Busquets, juntament amb sis altres diputats de la Comissió de Polítiques de Joventut. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença de representants de l'Associació Independent de Joves Empresaris davant la Comissió de les Polítiques de Joventut perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 356-00207/09). Roger Montañola i Busquets, juntament amb sis altres diputats de la Comissió de Polítiques de Joventut. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença de representants d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya davant la Comissió de les Polítiques de Joventut perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 356-00208/09). Roger Montañola i Busquets, juntament amb sis altres diputats de la Comissió de Polítiques de Joventut. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença de representants d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres davant la Comissió de les Polítiques de Joventut perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 356-00209/09). Roger Montañola i Busquets, juntament amb sis altres diputats de la Comissió de Polítiques de Joventut. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bé, molt bona tarda. Benvinguts a aquesta sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut, que és també la primera que fem a la represa del curs, després de l'estiu.

Abans de començar, informar els portaveus que hi han hagut dues entitats, diguem-ne, que en aquest cas hi són representades, com a membres especialistes, que ens han demanat..., doncs, de poder ser substituïts per algú de la seva mateixa entitat. Tot i que, diguem-ne, no seria habitual que les entitats que són membres especialistes demaneu una substitució, pel fet, doncs, que jo crec que en el si de la Comissió de Joventut el que ens interessa és que hi pugui haver el màxim de d'entitats possibles, si no és que els portaveus ens digueu el contrari, permetríem que hi fossin, eh? En el cas de l'Associació Catalana de Municipis, ens han demanat que hi pugui assistir la senyora Mercè Crespillo. I en el cas d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que, en substitució del senyor Miguel Ángel Díaz, hi pugui assistir el senyor Pau Planelles. Si no hi teniu cap inconvenient, permetríem que poguessin ser a la comissió. *(Pausa.)* D'acord.

Bé, a partir d'aquí, doncs, benvinguts a aquesta sessió de la comissió. Per començar la comissió pròpiament dita, demanaria, en aquest cas als portaveus dels grups, si ens poden informar dels substituïts que hi ha a cada un dels grups parlamentaris. Pels Socialistes no n'hi ha...

Roger Montañola i Busquets

Sí, president, nosaltres tenim..., a l'Albert Batalla el substitueix Salvador Bordas; a la senyora Anna Figueras, el senyor Josep Sicart, i a la senyora Maria Senserrich, la senyora Mireia Canals, que està per arribar.

El president

Moltes gràcies. En el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i del Partit Popular, en principi...

Hortènsia Grau Juan

President...

El president

Digui'm. Perdó, d'Iniciativa... Disculpi'm, eh? Disculpi'm, diputada.

Hortènsia Grau Juan

No, jo estic en substitució de la senyora Laura Massana.

El president

Laura Massana, molt bé.

(Veus de fons.)

Marisa Xandri Pujol

Bé, jo estic en substitució del diputat Rafa López, i com a vicepresidenta de la taula.

El president

Molt bé, doncs, informada la Mesa de les substitucions, el que faríem és procedir amb l'ordre del dia.

Sol·licituds de compareixença

acumulades relatives a les actuacions i els programes de l'agència i a l'ocupació juvenil i les mesures per fomentar-la (tram. 356-00206/09, 356-00207/09, 356-00208/09 i 356-00209/09)

Informar que avui el que faríem, si no hi ha cap objecció, seria aprovar la sol·licitud de compareixença que, a petició de la Mesa i de la junta de portaveus, hi ha hagut, i que, un cop aprovades, doncs, les sol·licituds de compareixença, poguéssim procedir amb la mateixa compareixença, eh?

Tenim quatre sol·licituds de compareixença, com tenen a l'ordre del dia: la de la senyora Montserrat Suari, en tant que directora general de l'Agència Catalana de la Joventut; també, doncs, de l'AIJEC, Associació de Joves Empresaris Independent; la compareixença d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya, i, finalment, la compareixença d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres.

En tot cas, faríem la votació conjunta, i demanaria que fos per assentiment, si no és que els portaveus ho demanen d'alguna altra manera. Els sembla, portaveus? *(Pausa.)* Sí?

(Pausa.)

Fetes, doncs, o aprovades per assentiment les sol·licituds de compareixença, procediríem ara ja amb les compareixences... *(Veus de fons.)* Ah, d'acord. *(Veus de fons.)* D'acord. Aprovada la sol·licitud de les tres compareixences..., de les quatre compareixences, el que proposaríem, com a Mesa, és l'ampliació de l'ordre del dia, per tal que tres, de les quatre, es puguin dur a terme aquesta mateixa tarda. Hi ha cap inconvenient per part dels portaveus? *(Pausa.)* No.

Doncs, per tant, per assentiment, quedaria aprovada l'ampliació de l'ordre del dia.

Compareixença

de representants d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00166/09)

I, per tant, procediríem, ara sí, a les compareixences, en aquest cas, en l'ordre..., tal com apareixen en la convocatòria de la comissió, de l'AIJEC, dels Joves Empresaris Independents, d'Avalot i, després, d'Acció Jove de Comissions Obreres.

A proposta de la Mesa, si els sembla, el que faríem és una compareixença conjunta, de vint minuts inicials per a cadascuna de les tres entitats de què hem sol·licitat la compareixença, i després obriríem un torn per a cada un dels grups, per tal de poder, doncs, fer la valoració i les preguntes pertinents.

Abans d'entrar en matèria, i sí que a nivell explicatiu, doncs, ja que aquesta també és la primera compareixença, o la primera comissió a la represa del curs, com abans deia, sí que aquesta triple compareixença va ser feta a proposta de la junta de portaveus i de la Mesa de la Comissió de Joventut, per tractar un dels àmbits temàtics que generen un major interès, al nostre parer, en el si de la joventut del país, que és la situació laboral, les xifres preocupants d'atur juvenil i la necessitat, doncs, tant de reduir aquestes xifres d'atur juvenil, com la de fomentar que es creï ocupació, des del punt de vista de la contractació de gent jove, però també des del punt de vista de la creació d'empreses per part de persones joves.

L'esperit d'aquesta comissió, doncs, com una pota més d'aquest Parlament de Catalunya, ha de ser donar resposta als problemes que tenen els i les joves del país, i la voluntat és que tant per part del contingut de les vostres compareixences, com del treball conjunt que després en pugui resultar dels grups parlamentaris representats en aquesta comissió, que puguem fer propostes i aportacions que siguin positives, per tal que les puguem fer arribar també al Govern, amb el major consens possible, i puguin ser, després, traduïdes en polítiques concretes que puguin afavorir, en aquest cas concret, la creació de llocs de treball i la reducció de l'atur juvenil a casa nostra.

Sense més, doncs, donaríem la paraula, en aquest cas, agraint la vostra assistència a cada una de les associacions, i també particularment a les persones que els representeu. Si no hi teniu cap inconvenient, començaríem, en aquest cas, per l'AIJEC, l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya.

(Pausa llarga.)

Tània Pérez Díaz (coordinadora nacional d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres de Catalunya)

Bé, doncs, em toca obrir foc a mi. Bona tarda a tots i a totes. Primer de tot us vull fer una mica de situació general, de com està la situació, tot i que crec que tots en som conscients.

Em presento, primer. Jo sóc la Tània Pérez..., Díaz, que si no la meva mare s'enfada, i sóc coordinadora nacional d'Acció Jove, dels Joves de Comissions Obreres.

Bé, quan els agents socials i el Govern de la Generalitat de Catalunya començàvem a negociar l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil, a mitjans de l'any 2008, la línia principal d'aquest acord girava al voltant de la qualitat de l'ocupació dels i les joves. Mesos més tard, gairebé un any i mig, quan estàvem a punt de signar-lo, ens vam trobar que bona part de les mesures que s'hi recollien havien quedat pràcticament obsoletes a causa de l'esclat de la crisi econòmica.

Les taxes d'atur que suportem avui resulten veritablement sagnants: quatre de cada deu menors de vint-i-cinc anys estan en situació de desocupació. De fet, som, les persones joves, les que estem més afectades per la crisi. Gairebé un 81 per cent –que no és poc– dels llocs de treball destruïts a l'Estat espanyol entre el 2007 i el 2011 havien estat ocupats per joves.

El lideratge d'Espanya en desocupació juvenil posa en dubte, des del nostre punt de vista, l'eficàcia de les mesures que es van aprovar amb la reforma laboral, destinades a tallar el greu problema de la desocupació entre els joves. Mesos després de la seva aprovació, les xifres no mostren un canvi de tendència, sinó tot el contrari. Tot i que l'atur juvenil és un problema estructural, si tenim en compte que fins i tot en moments de bonança econòmica les xifres gairebé doblaven al de la població general, és important remarcar que aquesta situació és, en part, conjuntural. I m'explico.

Els i les joves que no treballen actualment no estan a l'atur pel fet de ser joves, sinó perquè no hi ha feina. En el moment en què esclata la crisi, són els primers expulsats del mercat de treball, a causa de les pèssimes condicions amb què s'hi havien incorporat. Per tant, és imprescindible que la sortida de la crisi vingui de la mà d'un canvi de model que superi determinats models productius i que garanteixi una ocupació de qualitat per als treballadors i les treballadores. És a dir, en època de crisi, l'ocupació de baixa qualitat es tradueix inevitablement en atur.

La precarietat laboral encara té altres conseqüències que agreugen més la situació d'aquest 30 per cent de joves aturats i aturades, i és que molts d'ells ni tan sols tenen dret a cobrar prestacions d'atur perquè no han cotitzat el suficient per haver generat el dret. Els i les que tenen la «sort» –entre cometes– de tenir una feina, en la majoria dels casos tampoc no és que puguin saltar d'alegria, perquè la taxa de temporalitat que pateixen aquests joves frega el 42 per cent. Tenen... bé, pateixen contractacions a temps parcial; uns ingressos, entre els 16 i els 24 anys, que suposen el 50 per cent del salari mitjà, i es troben, en molts casos, a l'empara de l'economia submergida.

Una altra evidència que no es pot negar és que, amb el pretext de millorar la formació, s'han ofert beques, que no ho són formalment, i que només serveixen perquè algunes empreses disposin de mà d'obra barata sense drets. Les altíssimes taxes de temporalitat porten moltes persones a encadenar contractes sense saber què serà d'elles el mes següent, i es dificulta l'accés a la protecció social, com us comentava abans, com, per exemple, les baixes laborals o les prestacions d'atur. I, d'altra banda, també dificulten o pràcticament impedeixen l'exercici de drets, com per exemple els drets sindicals, i amb una manca absoluta d'adequació entre la formació que han rebut i la feina que realitzen. En aquest punt podem dir que la tantes vegades citada generació millor formada de la història del nostre país treballa, i ho fa en proporcions més elevades que les dels joves que no tenen estudis superiors, però treballa, per entendre'ns, fent cafès.

Tenint en compte que el panorama descrit és... Tenint en compte aquest panorama descrit, és normal que els joves no es puguin emancipar. La gran majoria no ho han pogut fer mai, perquè les condicions no ho permetien, i ara, doncs, encara ho permeten menys.

Des d'Acció Jove - Joves de Comissions Obreres hem reiterat que la reforma laboral aprovada no genera ocupació ni redueix la precarietat laboral, i només se centra a facilitar i abaratir l'acomiadament, sense penalitzar la temporalitat injustificada. La bonificació del contracte de formació i l'impuls de les pràctiques no han suposat una major inserció dels joves entre els 16 i els 30 anys, i l'evolució de la contractació mostra que, durant l'any 2011, la contractació registrada ha estat prioritàriament temporal. L'eliminació del límit d'encadenament de contractes va en la direcció oposada a fomentar l'estabilitat en el mercat de treball i afecta de nou, de forma molt més especial, els i les més joves. El fet que hagin ampliat fins als 30 anys el contracte de formació elimina la lògica del mateix contracte, i permet, a més a més, que s'institucionalitzi la perversió d'aquesta modalitat contractual, que precaritzada de nou, encara més, el mercat de treball, i el porta fins a unes edats, doncs, des del nostre punt de vista, excessivament elevades.

Els incentius per a les empreses per la contractació indefinida no han suposat un increment substancial de la contractació de caràcter indefinit de joves i majors de 45 anys en situació d'atur. L'atur augmenta, i l'evolució de la contractació, sobretot de tipus temporal, no permet parlar de generació d'ocupació, i menys de creació de llocs de treball estables. Les bonificacions per a la contractació indefinida de nou no serveixen per canviar la tendència a la precarització i temporalitat abusiva en el nostre mercat de treball.

El contracte de foment a la contractació indefinida està fracassant. Es registren menys contractes des de l'entrada en vigor de la reforma laboral que abans. Les empreses que aposten per una competitivitat només basada en majors costos laborals, que ens han portat a la situació en què ens trobem actualment, ho segueixen fent i només contracten de forma temporal, mentre que les empreses que creuen en un nou patró de creixement, basat en la qualitat de l'ocupació i la qualificació professional, opten pel contracte ordinari indefinit. El nombre de persones aturades creix des de primers de l'any 2008; com ja he dit diverses vegades abans, la reforma laboral no funciona.

En segon lloc, des de Comissions Obreres considerem que no pot denominar-se... –perdó–, des de Comissions Obreres considerem que calen polítiques actives d'ocupació efectives per a les persones aturades, que millorin la seva ocupabilitat i reinserció en el mercat de treball. Com, per exemple –i us porto unes quantes propostes concretes–: en primer lloc, nosaltres creiem que és important apostar per les contractacions formals, amb totes les cotitzacions a la seguretat social, en contra de les beques fraudulentament en molts casos, l'ocupació en negre i els falsos autònoms que exploten treballadors i treballadores joves, sense existència de relació laboral i, per tant, sense drets; amb salaris dignes, mai per sota del salari mínim interprofessional, i

adequats a les categories professionals que es recullen als convenis col·lectius de referència, que suprimeixin els salaris més baixos per raó d'edat o nou ingrés a l'empresa; la contractació estable, davant l'encadenament de contractes temporals de forma injustificada, i una millora dels serveis públics d'ocupació, que incideixi de forma més important en l'orientació i la formació i la recerca d'ocupació per als joves, de manera que, bé, el que cal fer és millorar els recursos davant les empreses de treball temporal.

És necessària una millor distribució de jornada i horaris laborals, que permetin conciliar la vida personal i familiar, i una millor distribució de..., bé, de jornades. Nosaltres creiem que l'abaratiment i facilitació de l'acomiadament, la prolongació dels contractes en pràctiques, la no-limitació a l'encadenament de contractes temporals i el major poder d'actuació a les empreses de treball temporal, o la modificació unilateral per part de l'empresa en les condicions de treball són les principals modificacions legals que augmenten el grau de precarietat laboral per a la gent jove.

A més, és evident que és necessari implementar mesures que creïn ocupació entre la població jove i que, al mateix temps, corregeixin els dèficits formatius que presenten. També s'ha d'actuar sobre l'accés o el manteniment al mercat de treball d'aquestes persones, el problema de les quals no és la manca de qualificació personal. És necessari, per tant, adaptar l'actual sistema de formació professional per a l'ocupació i fer encaixar aquest sistema d'ocupació i qualificació per a les persones joves al sistema integral de formació professional. En aquest sentit, cal conformar la formació prioritària per a persones desocupades perquè s'adapti als perfils de les persones joves en situació d'atur, així com els requeriments al mercat de treball, a més de ser certificable perquè pugui ser capitalitzable com a qualificació professional. Tant el Govern central com el de la Generalitat han llançat missatges sobre la necessitat d'implementar un model de contracte basat en el model d'alternança dual alemany, però sense concretar el seu contingut ni terminis d'aplicació.

Us volíem haver portat la proposta que fem de Comissions Obreres sobre contracte dual d'ocupació i qualificació professional per a joves, però per motius tècnics no hem pogut. En qualsevol cas, ens comprometem a fer-vos-el arribar perquè el pugueu estudiar.

Per últim, acabo, una mica, com he començat –i, segurament, havent esgotat molt el temps que m'havíeu donat de forma inicial–: reivindicó l'eina de què ens vam dotar els agents socials i la Generalitat, l'any 2009, per situar el nostre compromís amb la joventut treballadora i que, amb el canvi de govern, s'ha manifestat de forma expressa el compromís de continuar treballant en aquesta línia, que és l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, i que és vigent fins a l'any que ve, moment en què creiem que és necessari i imprescindible tornar a seure, avaluar, revisar i actualitzar l'acord, i adequar-lo a la nova realitat.

I res més.

El president

Moltes gràcies també per la concisió i per la brevetat.

Compareixença

de representants de l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00164/09)

Seria ara el torn d'AIJEC, l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya, que a través de la seva presidenta, la Marta Martí, tindria la paraula. Quan vulguis.

Marta Martí Carrera (presidenta de l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya)

Moltes gràcies; primer, per comptar amb la nostra veu per poder aportar la nostra visió sobre com està la situació actual, i segon, perquè ara és moment d'anar tots junts per treballar en una mateixa direcció.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

A mi el que m'agradaria és explicar, primer..., posar-vos en context què és AIJEC, que aquest «independent» en el fons està des de fa vint-i-cinc anys posat en la nostra descripció jurídica perquè el que nosaltres volíem mostrar és independència de qualsevol color polític, perquè el nostre color és el de la generació d'ocupació a través de la creació d'empresa, i per això es diu Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya.

L'AIJEC és una associació que fa vint-i-cinc anys que existeix i que lidera el moviment jove empresari aquí, a Catalunya, des de llavors, i que actualment compta amb sis-cents joves empresaris, és a dir, persones de menys de quaranta anys que arrisquen la seva vida, el seu capital i el seu temps per crear empresa i perquè les seves idees es tradueixin en realitats.

I a nivell de distribució territorial, estem activament amb delegacions a Tarragona, al Maresme i a Catalunya central. I, vaja, amb un fort reconeixement des d'un punt de vista institucional, formant part d'algun dels organismes patronals, com per exemple Foment del Treball, i a nivell d'agrupació estatal, formant part de CEAJE que és la confederació que aglutina totes les associacions de joves empresaris de tot Espanya.

Nosaltres com entenem la generació o la creació de valor des d'un punt de vista econòmic? Nosaltres l'entendem amb una visió de..., que des de joves hem d'entendre que podem aportar valor amb un esperit d'emprenedor empresari, és a dir, no només tenir idees, sinó que aquestes idees es tradueixin en realitats de negoci. Això, si realment volem ser coresponsables i formar part activa d'aquesta generació de riquesa. Però, evidentment, també apostem pel que denominem els «intraemprenedors», que per nosaltres significa el fet que qualsevol persona, qualsevol jove,

en els seus àmbits d'actuació, sigui en àmbits de col·laboració en societat civil, sigui en les empreses on treballen, tinguin una actitud proactiva i de fer-se responsables dels seus projectes. És a dir, no una actitud de «què ens donaran els altres», sinó una actitud de «què podem donar nosaltres».

Aleshores, aquesta visió d'intraemprenedor és una visió que nosaltres, des d'un punt de vista de l'associació, la tenim incorporada en el nostre argumentari, perquè no sempre és possible que les persones joves es transformin en amos del seu destí i que, per tant, puguin fer les seves pròpies empreses. Altres vegades han de formar part d'organitzacions més grans en les quals ells són simplement treballadors. Nosaltres pel que apostem és que hi hagi una mentalitat, estiguis en la posició que estiguis, d'intraemprenedor, és a dir, de fer-te responsable dels teus projectes i que els desenvolupis com si fossin al cent per..., bé, de fet, són teus, els projectes, les idees són pròpies. Aleshores, aquestes idees pròpies, aquestes idees que són d'actitud individual, el que nosaltres apostem és que després es tradueixin en actitud col·lectiva, que es tradueixin en una manera de fer sostenible aquestes idees; que, en un principi, potser la gent les identifica com idees de bomber, però les idees de bomber, després, traduïdes en un pla de negoci viable o, des d'un punt de vista intern, en unes propostes viables dintre de l'organització, es poden traduir en valor econòmic per a l'organització.

Això significa que aquesta valentia individual s'ha de, evidentment, compaginar amb una perseverança, amb una cultura de l'esforç i amb una tenacitat amb aquella idea inicial, perquè, evidentment, els projectes no surten sols, no? Per tant, la nostra aposta des d'un punt de vista de moviment jove empresari és aquest tàndem d'emprenedor empresari: idees fetes realitat en forma de valor econòmic d'empresa.

Què observem? Observem que tenim diverses opcions. O sigui, podem tenir l'opció de tenir, doncs, això, un país sense emprenedors, sense gent que pugui arribar a la seva vida i el seu capital, com deia abans, o podem tenir un país en el qual aquest esperit, teòricament emprenedor, es vehiculi amb eines. És a dir, no només ens hem d'omplir la boca que podem tenir una actitud proactiva, sinó que hem de tenir un ecosistema preparat perquè aquesta actitud proactiva pugui quallar. Això significa que tant si la teva opció és una opció personal de crear una empresa, com la de desenvolupar-te professionalment en una organització, tinguis eines, tant dins de les organitzacions com creant les teves pròpies organitzacions, perquè això ho puguis fer.

I a data d'avui el que observem és que això no és possible, o no és el que seria desitjable, tenint en compte la situació de crisi en la qual vivim. És a dir, no pot ser que, dintre de les organitzacions, no hi hagi projecció professional per als que tenen idees sinó per als que repliquen l'*statu quo* de les organitzacions. I des d'un punt de vista dels que volen crear empresa, no pot ser que per crear una empresa tardis tres mesos, que perquè ets jove resulta que no pots accedir a cap mena de finançament, que perquè ets jove se't riuen

perquè resulta que les teves idees no són les idees que són de l'*establishment*, i, per tant, no tinguis els fòrums adequats perquè et facin cas, etcètera.

Però tenim un drama, no? El drama és que tenim una gran massa crítica de gent que està aturada, i que un milió són joves. I aquest milió de joves..., és que, a data d'avui, és una energia que està perduda, és una energia que no està vehiculada cap a la generació de riquesa –generació de riquesa, generació d'ocupació o generació d'activitat productiva; o sigui, sigui com sigui, en les diferents vessants que lliurement una persona esculli. Però hi ha un milió, a nivell estatal, que això els és francament difícil.

Què proposem nosaltres? Evidentment, nosaltres el que proposem, tenint en compte el moviment que representem, és que es pugui vehicular tota aquesta energia de joves amb ganes, amb idees, amb propostes, amb visions del món del segle XXI i no del segle XX, que es pugui vehicular en forma de projectes sostenibles en el temps, que es pugui vehicular en forma d'activitat que generi ocupació i que no depengui de tercers, sinó que un mateix sigui el que es crea el seu propi destí. És a dir, estem en un moment en què no podem anar a demanar a tercers moltes coses perquè aquests tercers tampoc tenen res. Aleshores, estem en un moment en què hem de facilitar la manera que el que té idees tingui les eines per poder-les desenvolupar en forma d'activitat productiva.

Aleshores, nosaltres el que diem és que, en comptes d'un model..., de discutir models productius antics, com el de la construcció o com el de la bombolla financera, el que volem és un model productiu enfocat a generar emprenedors, és a dir, a generar tot un ecosistema perquè des de petits, des que estem a l'escola, s'estimuli l'autolideratge de les coses; que no es critiqui el nen que destaca, sinó que el nen que destaca –el nen o la nena–, o la persona que té ganes d'expressar públicament els seus projectes no sigui el pitjor de la classe. És a dir, en el fons, és: es premii el que té iniciativa i no es castigui el que té iniciativa; cosa que moltes vegades passa en algun dels..., en molts dels programes educatius que hi han actualment.

Llavors, en l'àmbit econòmic, nosaltres el que demanem és buscar un marc laboral específic per al que són els emprenedors –joves emprenedors, bàsicament. És a dir, les complicacions per generar autoocupació o per generar empresa són infinites per a tothom, però per a un jove encara ho és més. Per tant, si el que ha de regir les nostres activitats d'aquí a quinze, vint anys, a data d'avui no se li donen les eines perquè ho pugui fer de manera pràctica i sostenible, difícilment solucionarem res a mitjà i llarg termini.

Per tant, nosaltres el que proposem és un marc laboral específic de contractació que garanteixi que puguem tant contractar com ser contractat amb garanties. Prioritzar el finançament a dos nivells; és a dir, ja que resulta que el diner públic ha anat als bancs i els bancs són els responsables de dotar-nos de crèdit o de finançament, nosaltres el que diem és que hi hagi una obligació legal que aquests bancs..., hi hagi un percentatge de diners que es donin a les persones, als em-

preneadors que decideixin muntar les seves pròpies empreses. És com tornar, al que realment posarà les eines per crear l'ocupació, aquests diners que són de tots, que són públics; evidentment, en forma de crèdit, no en forma de subvenció. Nosaltres no creiem en un país subvencionat; creiem en un país que dóna eines. I les eines, en aquest cas, és el finançament perquè tu puguis desenvolupar la teva idea, no per construir-la per anar a la cantonada, sinó per fer uns negocis de manera local, però que atenen globalment en el món, no?

I via capital. És a dir, si hi ha persones a nivell de *business angel*, o el que sigui, que està disposada a invertir en talent, el que volem és que aquesta gent també tingui una sèrie de beneficis fiscals. Perquè hi ha pocs diners, i aquells diners resulta que no els beneficia..., a qui els té no el beneficia perquè els inverteixi en el que és generació d'ocupació, generació de riquesa, al final el circuit queda molt tancat, no? O sigui, en el fons el que volem és que qui està disposat a invertir a crear valor, que se li facilitin les coses.

Fem un incís molt important: el que passa, que no és una acció de curt termini, és una acció de mitjà i llarg termini en el que és l'actitud emprenedora de manera transversal i sobretot en un nivell educatiu. És a dir, el que volem és que..., el que dèiem abans: que en els programes, tant a nivell de primària, com a nivell de secundària, ESO, FP, s'inclogui el concepte de crear valor a través d'iniciatives emprenedores, i que això no s'estigmatitzi pel fet que, a nivell històric, es té el concepte que l'empresari és dolent, o l'empresari és la gran diana perquè resulta que guanya diners. L'objectiu és guanyar diners. El que s'han de guanyar diners, evidentment, èticament i no a costa ni de la persona ni de l'entorn ni de manca de valors, no? És a dir... Però l'objectiu és generar riquesa i generar ocupació.

En aquest sentit, nosaltres el que diem és: des de l'escola s'ha de transmetre el que és el segle XXI. I el segle XXI ja no està fet per gent que vivia una cultura, diguem-ne, en què hi havia molta mancança de drets de la persona. Actualment, el marc legal contempla tant el dret dels treballadors, com tot el marc adequat, des d'un punt de vista de relació contractual, perquè es garanteixin els mínims de relació. Aleshores, el que nosaltres volem és que els joves que normalment tenen una mentalitat no de segle XX, sinó ja de segle XXI, de fer empresa el màxim de gran possible, de manera global, no tinguin l'estigma de ser vistos, mal vistos i, diguem-ne, mal considerats pel fet que són empresaris. És a dir, són persones que tenen idees i les volen traduir en forma de negocis que generin ocupació en d'altres col·legues, perquè, en el fons, la mentalitat del jove empresari actual és de col·legues, de tenir entre tots, en xarxa treballar per aquell negoci. Aleshores, nosaltres el que voldríem és que aquesta manera de treballar el món de l'empresa, el món de l'emprenedoria en el segle XXI també estigués impregnada en l'àmbit educatiu.

En el fons, volem un marc legal de llei d'emprenadors específica per a, sobretot, la joventut, i que aquesta joventut tingui eines per poder tenir, tant des d'un punt de vista laboral, fiscal, financer i..., bé, i social, totes les eines a la seva disposició perquè pugui crear riquesa.

sa. En el fons, d'una situació de crisi..., nosaltres sempre diem que per nosaltres la crisi és una oportunitat, perquè el jove sempre viu en crisi, i és una oportunitat perquè t'has d'espavilar molt més. El que no voldríem és que ens espaviléssim fora d'aquí; ens agrada viure aquí. Per tant, si volem que el talent es quedi en el nostre país, el que hem de donar és eines perquè aquest talent pugui vehicular les seves idees aquí i no a fora. Perquè la gent jove d'avui no es queda quieta, i si aquí no té aquest ecosistema, se'n va a fora. I d'això en tenim mostres clares i específiques en els nostres resultats, i inclús en la nostra associació, en què el 50 per cent dels nostres associats ja està facturant més a fora del país que no pas aquí.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

El president

Moltíssimes gràcies, senyora Martí, també, per haver-se cenyit al temps.

Compareixença

de representants d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya perquè informin sobre l'ocupació juvenil i les mesures per a fomentar-la (tram. 357-00165/09)

I passariem ara, doncs, a la darrera intervenció, que en aquest cas seria per part d'Avalot, dels Joves de la UGT de Catalunya, a través del seu portaveu nacional, que suposo que quan tingueu això resolt...

(Pausa.)

Daniel Garcia Tenorio (portaveu nacional d'Avalot - Joves de la Unió General de Treballadors de Catalunya)

Bé, bona tarda. Sóc el Daniel Garcia. Sóc el portaveu nacional dels Joves de la UGT a Catalunya, l'Avalot. I, bé, us passaré a explicar, una mica, les polítiques que des de l'Avalot creiem que són necessàries per fomentar l'ocupació juvenil al nostre país.

(*L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.*)

Bé, com molt bé ha explicat abans la Tània, doncs, estem en una situació molt difícil, una situació complicada, que realment és un drama, no?, amb més d'un 43 per cent d'atur juvenil en menors..., en joves menors de vint-i-cinc anys. I la resta de joves que estan treballant, doncs, amb una taxa d'eventualitat també molt important, que el 91,4 per cent dels contractes realitzats a menors de vint-i-cinc anys, durant els primers mesos del 2011, han estat temporals. Per tant, podem veure que, amb aquestes xifres, intentar realitzar un projecte de vida al nostre país és molt complicat.

Per tant, doncs, si veiem la figura d'aquesta crisi..., és veritat que afecta tots els sectors, totes les persones, però, realment, si en mirem una fotografia, és aquella

persona jove que ha acabat una formació, no pot trobar feina, es va incorporar al món laboral, l'han acomiadat, no té feina i, per tant, té unes perspectives laborals i, per tant, de vida molt complicades.

Nosaltres des d'Avalot sempre hem pensat que la formació és clau per sortir d'aquesta crisi i per fer el canvi de model productiu. Aquesta formació que fins ara ens ha portat a un model que nosaltres hem anomenat «dual», o que fa la forma d'un rellotge de sorra, on la seva base són joves que no tenen formació, al mig, el nostre dèficit, que és la gent que té formació professional, i després la part superior, on també tenim una part força ampla, que són joves amb molta formació, amb formació universitària, amb màsters, amb idiomes, que el nostre model productiu actual tampoc és capaç de donar-los una oportunitat.

Després, doncs, també tenim l'altre dilema, o l'altre problema, que pensem que ja és un problema social, que vindria a ser el que nosaltres anomenem «els altres joves», el que vulgarment s'ha anomenat durant molt de temps els «ninis», que ni estudien ni treballen. Pensem que això és un problema social, perquè aquest sector, aquests joves que en un moment donat, pel nostre model productiu basat bàsicament en la construcció i en el turisme de sol i platja, o el que seria el turisme *low cost*, en aquell moment de bonança econòmica, per dir-ho d'alguna manera..., perquè, com molt bé comentaven abans, els joves sempre hem estat en crisi, sempre hem tingut salaris baixos, sempre hem tingut molta eventualitat en el món laboral, realment hem tingut dificultats per emancipar-nos, l'habitatge també ha estat un problema molt important. Doncs, hem vist que, en aquell període de bonança econòmica, molts joves van deixar la seva formació acadèmica per incorporar-se al món laboral; món laboral on, encara que teníem mancances laborals importants, potser hi havia uns salaris que convidaven a aquesta fugida de la formació acadèmica cap a la feina.

I avui dia ens trobem molts joves que no tenen ni formació ni tenen feina, i el que sí que tenen són càrregues familiars i càrregues, moltes vegades, hipotecàries, que és molt complicat realment poder sobreviure. Estem veient, cada dia, com cada dia hi ha més desnonaments, i, d'alguna manera, això ja, en comptes de ser un problema personal dels joves, doncs, és un problema social. I aquests joves els hem de recuperar d'alguna manera. Els hem de recuperar mitjançant la formació; els hem de recuperar mitjançant la formació, perquè el canvi de model productiu passa per aquí, per la formació. Hem de fomentar la formació professional. Hem de donar un prestigi a la formació professional, i això ha d'anar encaminat de la mà de les empreses.

Bé, aquí he posat el *link* d'aquest informe que vam fer des de l'Avalot; a la plana web de l'Avalot també el podeu consultar per si teniu algun dubte. Aquest és, una mica, el quadre, on explica que realment, doncs, hi ha molts joves –concretament eren més de cent mil joves– que no estudien ni treballen, i que s'ha incrementat, respecte a l'any 2004, un 126 per cent.

Després, un altre tema que ens preocupa molt és la precarietat laboral. Nosaltres, per lluitar contra la precarietat laboral, el que demanem és que realment hi hagi un control; un control contra el frau en la contractació, perquè realment s'estan utilitzant molt malament els contractes. S'està contractant gent amb contracte eventual, quan aquell lloc de feina, doncs, és un lloc de feina fix, i això el que comporta és que aquell jove no pugui tenir una estabilitat laboral i pugui reemancipar-se i realitzar un projecte de vida. Sense parlar, per exemple, en aquests moments, dels sous, que realment per a un jove són sous baixos. Nosaltres, d'alguna manera, vam estar parlant durant molt de temps dels mileuristes, però és que ara estem parlant ja de submileuristes, o sigui, gent jove que no guanya ni mil euros. I amb aquests salaris, doncs, realment és gairebé impossible emancipar-se, pagar un lloguer, etcètera.

Per tant, demanem que es controli la modalitat de contractació i les bones pràctiques a les empreses, i que aquestes empreses realment contractin en funció de la seva producció i donin una estabilitat a aquell jove, perquè pugui realitzar un projecte de vida. I realitzar, sobretot..., doncs, tenir bones condicions laborals, que realment són les que faran que aquell jove ho doni tot per aquella empresa i tirar endavant aquell projecte.

Una altra cosa que hem estat mirant és fomentar l'ús de substitució per anticipació de l'edat de jubilació i del contracte relleu, perquè, d'alguna manera, aquelles persones que tenen ja una llarga trajectòria a nivell laboral, doncs, que es puguin jubilar i donin pas a una persona jove amb ganes d'aprendre, sobretot amb ganes de treballar.

I, d'alguna manera, doncs, millorar la intermediació pública al mercat de treball, i no donar via lliure a les empreses de treball temporal. Per una senzilla raó: les empreses de treball temporal són empreses privades amb ànim de lucre, que això em sembla molt bé a les empreses privades –és normal que vulguin tenir un rèdit econòmic–, però no amb les persones que no tenen feina. Per a les persones que no tenen feina, s'ha d'apostar per un servei català d'ocupació potent, on realment s'hi destinin recursos econòmics i recursos de persones. Perquè una persona, quan vagi allà, a part de gestionar el seu atur... –si és que en té, perquè de vegades les persones joves això ho tenim complicat perquè no tenim una trajectòria on hàgim cotitzat suficient–, doncs, perquè realment se'ls pugui donar una solució i puguin realitzar un projecte professional.

Un projecte professional que..., si realment aquell noi o aquella noia vol estudiar o vol realitzar una feina, doncs, que li puguin dir què ha de fer per realitzar aquella feina. I no donar via lliure a les empreses de treball temporal, perquè aquestes doncs, faran diferències amb els joves amb alta ocupabilitat i els joves amb poca ocupabilitat, perquè, per persona que inseeixen laboralment, tindran un benefici econòmic, i aquelles persones que no tenen recursos econòmics, no tenen formació, doncs, aquelles persones no les voldran i les enviaran un altre cop al Servei Català

d'Ocupació, que si no té els recursos suficients, realment serà molt complicat inserir-los al mercat laboral.

I, sobretot, això que comentava: dotar de recursos suficients el Servei Català d'Ocupació, i d'orientació professional. El sistema educatiu, i sobretot, com molt bé comentava abans la companya, en edats molt primerenques i en edats avançades..., ai!, en edats primerenques i sobretot en la infància, doncs, ja començar, d'alguna manera, a enfocar què vol ser aquella persona en un futur. És veritat també que, d'alguna manera, nosaltres des de l'Avalot també diem que l'emprenedoria, que no deixa de ser una actitud, també s'ha d'anar fomentant des de l'escola i des dels instituts –que després, més endavant, hi faré referència.

Dissenyar i desenvolupar un programa d'ajuts i beques important. Vull dir, potser sí que entenem que, en els moments actuals, doncs, s'ha de fomentar un paquet de beques important, perquè la gent jove pugui accedir a aquests estudis i realitzar una formació adequada a la seva capacitat. I fomentar la mobilitat dins de l'espai europeu amb l'objectiu de millorar la seva capacitat i, sobretot, de viure realitats professionals en un altre lloc. Però això sí, sempre amb bitllet de tornada. Una cosa que s'està donant ara és que molts joves amb titulacions superiors marxen a l'estranger, però veient les perspectives de futur que tenen en el nostre país decideixen quedar-s'hi. No només són els salaris, que són baixos, les condicions laborals amb jornades superdilataades, amb poques condicions laborals. A altres països, aquestes coses no passen; països, estem parlant, que són el nostre mirall, com Alemanya o Bèlgica, on estan millor considerats i realment se senten millor considerats, i inicien la seva vida en aquell país i no tenen cap intenció de tornar. I la inversió que ha fet el país en ells, doncs, l'hem perduda. I per això hem de lluitar contra aquest fenomen.

La retirada de la reforma laboral, això veiem que és un tema superimportant, perquè realment és una reforma laboral que només ha servit per acomiadar més, econòmicament, i no per crear ocupació i riquesa, que tècnicament era pel que estava pensada. Des dels agents socials ja ho vam denunciar, això, que aquesta reforma laboral no funcionaria; no ha funcionat durant un any. S'ha intensificat aquesta reforma laboral, aquest estiu, i es pot ampliar el contracte eventual i els contractes de formació més enllà dels trenta anys; per tant, som eternament joves i eternament precaris. I, d'alguna manera, penso que aquesta reforma laboral s'ha de retirar i s'ha de tornar a negociar amb els agents socials, que som realment els que podem donar unes eines i saber per on pot tirar el tema, per intentar millorar les condicions laborals i socials dels joves de Catalunya.

I després, doncs, el tema emprenedoria, realment pensem, des de l'Avalot, que és un tema que no és la solució, perquè realment el problema és que, durant molts anys, no s'ha fet i no s'ha aplicat una política industrial al nostre país, i ara sembla que tota la solució serà que tots els joves serem empresaris, tots els joves serem emprenedors... Nosaltres, des de l'Avalot, penso que l'emprenedoria és una actitud; és una actitud que potser pot anar encaminada a ser un emprenedor en

solitari, un autònom, que està molt bé. D'aquí també hi ha el risc del fals autònom; moltes empreses que s'aprofiten d'aquesta..., bé, circumstància, però també podem parlar de cooperativisme, que no deixa de ser de dos o tres emprenedors que tenen una iniciativa per tirar un projecte endavant. Pensem, doncs, que això realment s'ha de, també, enfortir; realment, s'ha de facilitar crèdit als joves que tenen una idea, per tirar endavant el seu projecte. I realment, doncs, el que nosaltres volem és que el jove de Catalunya pugui realitzar el seu projecte al nostre país i no hagi de marxar, perquè aquí tenim joves amb molta capacitat, joves molt formats, joves amb idiomes, joves amb màsters, joves que realment són uns cracs en altres països del món, però que la inversió l'hem fet nosaltres. Per tant, nosaltres el que demanem són ajudes també per a aquests joves, perquè puguin realitzar el seu projecte al nostre país.

Després, nosaltres el que hem fet en tema orientació i formació, doncs, és, una mica, dividir en joves amb baixa qualificació, joves amb qualificació mitjana i joves amb alta qualificació. Nosaltres el que demanem és un pla de rescat per a joves. S'han destinat diners a la banca; doncs, també pensem que... Perquè de la crisi se'n sortirà; se'n sortirà amb drets o sense drets, però el que està clar és que en sortirem amb l'ajuda dels joves, perquè són uns actors principals en el país i en la crisi actual. Per tant, intentem dissenyar i desenvolupar itineraris personalitzats d'inserció laboral destinats específicament per a joves que no tenen formació, perquè aquests també necessiten un pla específic per intentar reorientar la seva formació, per intentar dotar-se d'un valor afegit i crear, doncs..., intentar que grups d'empreses s'instal·lin al nostre teixit productiu per donar sortida a aquests joves.

Dissenyar estratègies per retenir, al sistema educatiu, joves entre 16 i 19 anys. El fracàs escolar al nostre país és un fracàs escolar important, superior al 30 per cent. Per tant, intentar que aquests joves, doncs, puguin tenir una trajectòria més dilatada i, sobretot, que adquireixin coneixements per poder tirar endavant el seu projecte de vida i, sobretot, intentar tenir una estabilitat laboral important.

Fomentar el desenvolupament de programes de qualificació inicial dirigits a joves que han abandonat els estudis reglats. Això era, una mica, el que comentava abans dels altres joves. Hem d'intentar fomentar que aquests joves, que n'hi ha molts que no tenen ni l'ESO, doncs, que puguin reprendre els seus itineraris formatius i estudiar una formació professional, perquè pensem que és per aquí per on ha d'anar encaminat el canvi de model productiu.

Ampliar i redistribuir territorialment l'oferta de places programades de qualificació professional inicial, per tal de facilitar-ne l'accés dels joves. Avui, per exemple, hem estat a la Selva i hem vist, doncs, que el territori a Catalunya és diferent, i no és la mateixa realitat la que tenim a la regió metropolitana que la que poden tenir a la Selva, que la que poden tenir a la plana de Vic, que la que poden tenir a Girona o que la que poden tenir a Tarragona. Per tant, hem d'intentar adaptar la formació a la realitat de cada territori.

Fomentar el desenvolupament dels programes mixtos entre formació i treball, que combinin processos formatius amb l'aprenentatge d'un ofici. Aquí va superligat el tema del patriotisme empresarial. Nosaltres demanem que els empresaris del nostre país puguin donar una oportunitat als joves del nostre país per poder tirar endavant el projecte.

Agilitzar l'acreditació de competències professionals adquirides mitjançant l'experiència laboral, en aquells joves que, malgrat presentar una baixa qualificació professional, ja hagin tingut experiències laborals. Això va molt encaminat també als joves que van deixar els seus itineraris formatius, però realment han estat treballant durant molts anys i saben fer coses; doncs, d'alguna manera hem de reconèixer aquesta habilitat que tenen i aquesta feina.

I apostar per la formació de grau mitjà i itineraris més professionalitzadors, de cara a facilitar l'accés al mercat de treball de la gent jove. És important mantenir l'equilibri entre titulats superiors i titulats mitjans.

Nosaltres pensem, doncs, que, un cop adquirida, més o menys, l'excel·lència universitària, també hem de començar a treballar l'excel·lència en formació professional, i això ha d'anar encaminat de la mà de les empreses.

Respecte als joves amb qualificació mitjana, doncs, fomentar el sistema dual entre la formació acadèmica i la formació i les pràctiques en empreses; com al nostre mirall, Alemanya, on realment aquestes pràctiques són pràctiques remunerades i on aquests joves, un cop fan les pràctiques a les empreses, es queden en aquelles empreses i poden iniciar el seu projecte professional allà. I això és el que donarà prestigi a la formació professional en el nostre país. No com fins ara, que a la formació professional hi anaven els nois o noies que vulgarment dèiem que tenien baixa..., bé, que no tenien estudis, i, clar, a la universitat hi anaven els llestos, no?, al BUP i al COU. Doncs, això, al nostre país ho hauríem d'anar eliminant, i hauríem d'anar potenciant i donant prestigi a la formació professional, perquè és per aquí per on passa el canvi de model productiu.

I els joves de qualificació superior..., doncs, hem d'intentar regular les seves beques i les seves pràctiques, perquè puguin realitzar també les pràctiques en aquelles empreses, i donar un valor afegit a les empreses i intentar realitzar el seu projecte de vida allà.

I sobretot, doncs, aquells contractes que es van pensar per fer la transició escola-treball, que s'utilitzin bé, i no com fins ara, que moltes empreses el que fan és contractar en pràctiques un jove i, a la pròxima forçada de llicenciats o formats en alguna matèria, tornen..., acomiaden aquell i n'agafen un altre. Nosaltres pensem que per donar prestigi i donar un valor a la formació..., vam treure una resolució en què dèiem que seria interessant, ara que s'ha allargat la carrera professional i, realment, perquè t'has de jubilar més tard i has de tenir més anys cotitzats per poder arribar al cent per cent de la teva pensió, que els anys destinats a la teva formació puguin servir per, també, intentar jubilar-te al cent per cent de la teva..., tenir el

cent per cent de la teva jubilació. Això també és una resolució que, si algú hi està interessat, la podem passar per mail.

I, sobretot, un tema: que cada cop hem de ser més europeus i tenim un problema amb l'idioma. A altres països d'Europa, doncs, sí que s'hi ha apostat, realment, i molta gent sap parlar anglès. Al nostre país, tenim encara carències. I el que hauríem de millorar són les places de formació a les escoles d'idiomes, sobretot en idiomes com l'anglès o l'alemany, que en un mercat global els necessitarem, sigui la nostra formació mitjana o més alta, per intentar ser més productius i, sobretot, més competitius.

Gràcies.

El president

Bé, moltíssimes gràcies, Daniel. També, gràcies, doncs, novament a tots tres per la vostra concisió i claredat en les exposicions.

Per ordenar el debat que començarem a continuació, el faríem de la següent manera: començaria amb la intervenció..., faríem una intervenció, diguem-ne, per deu minuts de temps, cada un dels intervinents, i iniciarem, doncs, el mateix procediment que vàrem fer en la primera Comissió de Polítiques de Joventut, que és que, primer, doncs, varen intervenir el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, amb deu minuts cada un, i a partir d'aquí farem el torn dels grups parlamentaris, també per període de deu minuts cada un, de menor a major representació. En el cas que en els grups parlamentaris vulgueu fer la intervenció compartida, ja sigui amb una persona o dues, donant joc a un diputat i a algun dels membres especialistes, comuniquem-nos-ho i així us avisaríem, per exemple, quan faci cinc minuts, perquè pugueu calcular bé el temps. En acabar tot el torn, tornaríem a donar, en aquest cas, doncs, deu minuts per respondre a les possibles interpel·lacions que hi hagin per a cada un, doncs, dels compareixents, a l'espera que, si no hi hagués una altra vegada rèpliques, deixaríem la comissió aquí.

Per tant, donaríem la paraula, en primer lloc, al Benjamí Aguilar, com a president del Consell Nacional de Catalunya.

Benjamí Aguilar Domènech

Bé, gràcies, president. En primer lloc, a veure, agrair la possibilitat de, com a membres de la comissió, doncs, de poder intervenir en les sessions de compareixença per adreçar-nos als compareixents. És veritat que sí que..., aprofitant la primera intervenció d'aquest tipus, sí que agrairíem a la Mesa si se'ns pogués fer més coneixedors del procediment que es preveu dur a terme a les sessions de la comissió, així com del pla de treball, perquè tenim una certa desorientació de quina previsió hi ha de funcionament i de continguts al llarg de la legislatura, no? I, per tant, la intervenció d'avui no sabem si havia de ser o no havia de ser, i, en qualsevol cas, agraiem que pugui ser i

que aquesta sigui la dinàmica; però, després, si podem trobar la forma que ens expliquem més concretament, diguéssim, com hem de funcionar com a membres de la comissió.

El president

Sí, a tall informatiu, i així també perquè sigui del coneixement de tots els participants en la comissió, tal com vàrem establir en la primera Comissió de Joventut, a semblança del que havia estat la legislatura passada, diguem-ne, tant els grups parlamentaris, els quals ja hi tenen incorporats els membres especialistes, que solen ser els representants de les joventuts polítiques, com el Consell Nacional de la Joventut, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis, sereu, tots, membres de la comissió. És a dir, ja vàreu ser aprovats a la primera.

En cada una de les sessions que tingui la comissió, diguem-ne, hi haurà un temps perquè pugueu, doncs, intervenir tots els membres, també el Consell Nacional de la Joventut, amb el mateix temps, o per un període de temps igual al que tindrien els grups parlamentaris. En aquests moments, tenim tancada una primera proposta de pla de treball de la comissió, però com que volem, diguem-ne, acabar de tenir més al detall la confirmació de les diferents compareixences que hi puguin haver, us el passarem tan aviat com el tinguem lligat.

Benjamí Aguilar Domènech

Molt bé, gràcies per l'aclariment. I de forma molt breu, però..., en qualsevol cas, sí que compartir la preocupació que porta avui a aquestes compareixences; destacar interessants les aportacions des de perspectives diverses. Sí que, bé, una de les coses que, com a Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, crec que ens toca demanar és que es tingui en compte el contingut del Pla nacional de joventut de Catalunya, un document de consens de tots els grups parlamentaris i que té un capítol específic de transició laboral; per tant, sí que us demanaríem, en general, que pugui ser un element central en el debat al voltant d'aquest tema.

I després, també, ha sortit en alguna de les intervencions, però s'hi ha fet poca referència i en general no sembla un tema que ocupi un espai gaire central, però sí que des del consell nacional, de totes les coses que hem anat parlant, n'hi ha una que em sembla interessant i que creiem que podria ser escaient aprofundir-hi, que és el tema del cooperativisme, com una estratègia que permet avançar en generació d'ocupació des d'una perspectiva i una dinàmica diferent de la que potser ha estat majoritària fins ara, i que creiem que pot tenir oportunitats interessants per donar sortides a la situació que estem vivint actualment com a país, no? I, per tant, en aquest sentit, sí que creiem que pot ser interessant que s'aprofundeixi en aquest aspecte.

El president

És tot? *(Pausa.)* Moltes gràcies, Benjamí. Seria el torn, ara, de l'Associació Catalana de Municipis, a tra-

vés de la senyora Mercè Crespillo. *(Veus de fons i Rialles.)* Disculpi, que aquesta és una taula..., diguem-ne, fa goig, però la sala ha quedat petita.

(Pausa.)

Quan vulgui.

Mercè Crespillo i Llorens

Doncs, per la nostra part no ens havíem preparat, la veritat, gaire cosa, no sabíem que ens tocava intervenir. També, una mica, desconeixia jo el procediment de la comissió.

En tot cas, nosaltres, dir que estem d'acord amb qualsevol de les ponències que s'han donat en aquesta sessió. Des d'un punt de vista dels ajuntaments i de les entitats locals, doncs, nosaltres reforçarem, intentarem seguir, una mica, les polítiques de promoció de l'ocupació i de millora tant de la formació a nivell d'empreses, empresaris, com de qualsevol jove que tingui problemes d'atur i que tingui problemes d'ocupació.

I en principi, doncs, estem oberts a qualsevol iniciativa i, una mica, a treballar en aquest sentit de tirar endavant tot això i que se solucionin aquests problemes que ha pogut ocasionar la reforma laboral, no gaire ben entesa, diguéssim.

En principi, és tot.

El president

Molt bé, moltes gràcies. I seria el torn, ara, de la Federació de Municipis de Catalunya, a través del Jordi Garcia, si és que voleu fer ús de la paraula. No hi ha ningú de la Federació de Municipis de Catalunya? *(Pausa.)* No.

Vista la seva absència, doncs, passariem ara al torn dels grups parlamentaris, i com que faríem de menor a major, primer correspondria donar la paraula al Subgrup Parlamentari Ciutadans, però creiem que tampoc no hi han pogut assistir. I, per tant, passaríem ja al proper grup parlamentari, que és el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, si no m'equivoco, el portaveu de les JERC, el Gerard Gómez del Moral, farà tota la intervenció.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Bé, en principi la teníem compartida, però el diputat ha hagut de marxar per negociar unes esmenes d'una comissió que es «solapava». Per tant, en qualsevol cas, començo jo, si li sembla bé...

El president

Endavant.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...a la Mesa, i després, doncs, si el Pere arriba, mirarem de «solapar-nos».

Bé, en primer cas, donar les gràcies, doncs, a tots els compareixents, avui, a la Comissió de Joventut, per aportar aquestes dades, que són un reflex i ens mostren una situació preocupant pel que fa al jovent, tant en termes d'ocupació com en els mateixos temes d'emancipació i el mateix desenvolupament de la vida que els joves tenim. Evidentment, doncs, el mercat laboral influeix en..., un peix que es mossega la cua; si entrem en unes situacions precàries en el mercat laboral, després tindrem més dificultats per emancipar-nos i, per tant, doncs, per tenir la nostra vida amb la màxima normalitat.

Hi havia una dada que potser no s'ha comentat, però que, si més no, sí que trobem significativa, que és que, entre la població de 18 a 24 anys, el cost d'accés al lloguer amb relació a la capacitat adquisitiva és d'un 73,1 per cent, i en el cas de la gent de 25 a 29 anys, és d'un 60 per cent. Per tant, demostra que la precarització de contractes i, per tant, de salaris que tenim com a joves també ens dificulten d'una manera molt evident l'accés a l'emancipació. I, per tant, és una dada, doncs, que realment ens preocupa i que és una de les qüestions que hi voldríem influir.

Hi ha hagut dues qüestions que també considerem cabdals des de les JERC i, en aquest cas, des del grup d'Esquerra Republicana, aquí, al Parlament. D'una banda, és la marxa de talents que tenim en aquest país cap a l'estranger. Estem invertint en la formació, estem destinant, doncs, molt bona part dels recursos a formar la gent i a tenir una generació de joves preparats, i al moment d'accedir al mercat laboral, aquest jovent es veu empès a abandonar el país, perquè aquí les altes taxes d'atur juvenil i, en molts casos, la precarització de les mateixes places que es creen fan que aquest jovent se'n vagi a Alemanya, a Gran Bretanya, a desenvolupar la seva tasca formativa i també laboral. Això és una qüestió que ens preocupa i que hi hem de posar remei, perquè estem perdent talent i, per tant, estem perdent oportunitats de futur per al país, i és una de les qüestions que realment és complicada i que va molt relacionada amb un dels temes que més ha sortit, que és la reforma laboral que es va impulsar el darrer any i que realment ha estat, doncs, una laminació dels drets, en especial dels joves, però també, a nivell laboral, per a tots els treballadors.

Nosaltres també estem, en aquest cas, amb les reclamacions dels sindicats per retirar la reforma laboral. No entenem com s'ha pogut abaratir l'acomiadament, com es van encadenant successivament els contractes laborals i, per tant, es dificulta als joves a poder desenvolupar la seva vida laboral amb les màximes garanties.

Igual que també estem preocupats per l'entrada de les ETT en la recerca pública de feina, que és una de les qüestions, doncs, que ens sorprèn i que, en qualsevol cas, creiem que no hauria de ser així.

També volem deixar sobre la taula el fet de reduir la jornada laboral a trenta-cinc hores. És un tema que no s'ha comentat, i que nosaltres també creiem que és important, per poder, doncs, repartir el mercat laboral i, per tant, també accedir-hi. I per tant, doncs, que hi

hagi més oportunitats per al jovent i per a tothom en general per poder accedir al mercat laboral.

Donem també suport al que comentava la companya de l'AIJEC pel tema dels emprenedors. És molt important que els joves emprenedors tinguin suport institucional, i, evidentment, doncs, també des d'Esquerra i des de les JERC defensem que hi pugui haver –ha arribat el diputat– certa relaxació fiscal, per tal d'impulsar la creació de noves empreses, per tal d'impulsar que aquests joves emprenedors puguin tirar endavant els seus projectes, que, al cap i a la fi, beneficien tant els joves treballadors com els mateixos empresaris, perquè si les empreses funcionen, és evident que generaran llocs de treball i, per tant, milloraran també les condicions de vida del jovent.

Una de les qüestions també importants que sempre hem defensat des de les JERC és el marc de relacions laborals propi per a Catalunya i, en aquest cas, doncs, també des de les JERC per als Països Catalans. És important que siguem nosaltres qui tinguem les competències per poder portar endavant les inspeccions de treball, els models de contractació, de seguretat social. És molt important tenir aquesta força, per tal de garantir els drets dels treballadors i, per tant, poder aproximar les nostres reclamacions i, per tant, millorar també les condicions de vida dels treballadors.

Hem de limitar la subcontractació. I això és una de les qüestions que creiem importants, també, que des de l'Administració es vetlli perquè la subcontractació també porta derivada una elevada sinistralitat laboral per al jovent, perquè es precaritzen més encara les places de treball. I des del nostre entendre, també s'hauria d'assegurar l'exclusió, dels concursos públics, d'aquelles empreses que subcontractin de forma permanent.

I en últim cas, doncs, perquè ha arribat el diputat i també tenia unes qüestions que volia comentar, sí que creiem important fer una especial menció també a dos col·lectius que, com a joves, pateixen situacions més difícils, o generen més dificultat per accedir al mercat laboral, que són les dones joves i la gent immigrada. Cal parar-hi atenció, perquè és important també que treballem perquè no hi hagi discriminacions de gènere també en el mercat laboral. Perquè a nivell juvenil, la situació és complicada, però si parlem de dones joves o de dones joves immigrades, la situació encara es complica molt i molt més, i, per tant, cal que hi parem atenció.

I jo cediré la paraula al diputat, només recordant i estant d'acord amb la reivindicació que es feia, doncs, de recuperar el diàleg per quan s'hagi de renovar el Pla de mesures per a l'ocupació juvenil, tant com –el Consell Nacional de la Joventut també ho comentava– amb les mesures del Pla nacional de Joventut. Tenim experiències que demostren que quan s'ha fet un acord entre partits, entre agents socials, sindicats, les coses han anat millor, i es veu, per exemple, en termes d'R+D, on Catalunya és capdavantera. Per tant, és important que hi hagi el diàleg, que ens tornem a assegurar tots plegats, i fem, doncs, les mesures entre tots i totes.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Gómez del Moral. Li dono la paraula al diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bé, gràcies, i disculpin els membres de la comissió, però el fet que hi hagin diverses comissions alhora..., estàvem precisament tancant un tema de caixes d'estalvi per a finançament d'empreses a la Comissió d'Economia, i, per tant, crec que era un tema sensible i, a més, relacionat amb el que s'ha tractat avui, aquí.

Jo seré molt ràpid per completar l'exposició que ha fet el representant de les JERC, i faré, doncs, un conjunt de reflexions, que m'agradaria que tinguessin una mica de retorn, tant per part d'Acció Jove com de l'AIJEC i d'Avalot.

La primera és al voltant de la normativa actual de contractació. Heu fet, per part tant d'Avalot com d'Acció Jove, una crítica a la reforma laboral que es va aprovar ara farà un any —em sembla, aproximadament—, i que nosaltres també hem rebutjat, i que, a més, no ha produït els efectes que havia de produir. Recordo l'exministre de Treball, Celestino Corbacho, que va dir que al cap de quatre mesos o cinc ja hi haurien efectes. I l'efecte és que estem al voltant d'un 4, 6 per cent de nous contractes que són indefinits, i que la resta segueixen sent contractes amb..., bé, molt precaris, no?, ja siguin, doncs, de caràcter temporal, obra i servei, etcètera.

Per tant, el més probable és que, la propera legislatura, al Congrés dels Diputats es plantegi una nova reforma laboral. I, en aquest sentit, sí que m'agradaria demanar-vos l'opinió sobre com podem ser capaços de superar aquesta dualitat que en aquests moments hi ha en els models contractuals, que fan que hi hagi un grup majoritari, però cada vegada menys, de treballadors amb contracte indefinit, i un grup cada vegada més creixent de treballadors amb contracte precari, que és el grup que passen..., és en el qual passen a incorporar-se els joves que accedeixen al mercat de treball. I aquí ens trobem aquesta dualitat, no? Per tant, com podríem superar-ho, això?

Des de la CEOE es proposa un contracte únic, suposo que en aquest aspecte no hi estarem d'acord, o com a mínim no en el mateix tipus de contracte únic; però, en tot cas, com ho podem superar? És a dir: si ha de ser amb una simplificació del model contractual existent, si ha de ser amb la introducció d'alguns contractes específics, però que ja veiem que quan són específics s'acaben convertint en ordinaris, eh?, amb els temes de formació que heu denunciat. Per tant, aquí nosaltres també tenim un dubte i ens agradaria que ens poguéssiu, doncs, bé, aportar-nos la vostra visió, tant Acció Jove i Avalot com l'AIJEC, no?

Després, també hi ha un aspecte que voldríem comentar, que és el tema de la política industrial, que cal recuperar-la. Aquí va haver-hi un projecte de llei de política industrial que la llei omnibus directament liquida; és una llàstima, perquè s'està fent, s'està re-

cuperant aquella frase que va dir un conseller d'Indústria en l'època del president Pujol, que era que la millor política industrial és aquella que no existeix, no? Per tant..., és a dir, això ens preocupa, perquè creiem que hi ha d'haver una política industrial, i que un dels problemes actuals és que no es dibuixa un horitzó a nivell de model econòmic, model productiu, de cara als propers anys, que pugui fer més passable, com a mínim a nivell d'esperances, l'actual situació d'ajust en la despesa i l'actual situació d'atur incrementat, no? Per tant, en aquest sentit, doncs, si teniu propostes, evidentment seran molt benvingudes.

Pla de rescat per als joves en atur. Nosaltres hem proposat un altre pla de rescat, un fons de rescat per a famílies que han perdut l'habitatge per la hipoteca, per impagament d'hipoteca, que està en tramitació parlamentària, i simplement informar-vos, doncs, d'aquesta iniciativa.

I unes preguntes més concretes per a l'Associació Independent de Joves Empresaris de Catalunya. Creieu... Un dels models d'emprenedoria que s'estan impulsant són totes les *start-up* vinculades a centres de recerca, vinculades a universitats, en què estudiants, doncs, poden crear una empresa, no? Estem parlant d'un sector molt tecnològic, fins i tot també en tot l'àmbit més específic de biotecnologia, però també en tot l'àmbit de programació, informàtica, enginyeria, etcètera, no? Com creieu que això ho podem potenciar i com podem donar-hi suport?

Sobre les situacions..., temes de finançament. Com valoreu les línies que en aquests moments està oferint l'Institut Català de Finances? Són només per a empreses d'una dimensió més gran? No ajuden projectes potser més petits, o potser fins i tot individuals o que agrupen un petit nombre de joves? Caldria fer-ne alguna línia específica?

I després si ens podeu concretar una mica més aquest marc normatiu més amable, més... —bé, faré servir una expressió que fa servir el Govern—, més *business-friendly*, de cara als *business angels*, com..., quines propostes hi haurien, més enllà d'un tema de vacances fiscals o així, no?

I, bé, ens apuntem la proposta d'aquesta llei d'emprenedors, que suposo que seria, doncs, molt més interessant que es pogués fer des de l'àmbit estatal, però en tot cas potser hi ha marge de fer alguna cosa des de Catalunya, no?

Res més. Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Aragonès, per la seva intervenció. Passaria la paraula al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb la intervenció de..., t'agrairia que et presentessis, si us plau.

Pau Planelles Oliva

Pau Planelles.

La vicepresidenta

Pau Planells...

Pau Planelles Oliva

Planelles.

La vicepresidenta

...representant de les Joventuts d'Iniciativa.

Gràcies.

Pau Planelles Oliva

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... També donar les gràcies a les tres entitats que han comparegut avui, aquí, a les entitats municipalistes i al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; també celebrem que pugui intervenir regularment en aquesta comissió, perquè era una petició que havíem formulat anteriorment i que segurament ens ajudarà a tenir un debat més ampli, amb més perspectives i amb els consensos que tradicionalment hem anat assolint en el si del Consell Nacional de la Joventut.

Nosaltres compartim, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, fonamentalment el diagnòstic que les entitats sindicals ens heu fet avui, amb un context d'atur juvenil absolutament disparat i acarnissat amb la gent jove, amb percentatges entre el 40 i el 45 per cent, com s'ha dit, i 50 per cent en algun cas concret. La situació és absolutament dramàtica i, per tant, ha de ser la primera prioritat pública d'aquest país: lluitar contra l'atur i contra l'atur juvenil especialment. I més en un context en el qual s'esgotaran moltes de les prestacions d'atur d'ara a final d'any i podem generar una situació encara més dramàtica. I, de fet, que tants milers de joves al nostre país hagin passat entre els vint, trenta, trenta-cinc anys per l'atur i fins i tot hagin esgotat la prestació, no fa res més que confirmar que serem la primera generació que viurem pitjor que els nostres pares.

I davant d'això nosaltres també volem reclamar més sensibilitat social per part del Govern de Convergència i Unió, perquè creiem que, fins a dia d'avui, no l'ha tingut, i l'emancipació juvenil no ha estat un eix central de les polítiques de joventut. De fet, desconeixem fonamentalment què pensa fer en aquesta legislatura, el Govern, en polítiques de joventut, ja que el pla nacional, com s'ha comentat abans, com a eix bàsic, està, diguem-ne, paralitzat i no sabem si arribarà a bon port o no.

D'altra banda, també volem reivindicar tota la feina que es va fer en l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil 2009-2012, signat per tots els agents socials amb l'anterior Govern, i que tampoc sabem què pensa fer aquest Govern, més enllà d'haver convocat una comissió de seguiment on no es va arribar a cap concreció. I el desenvolupament d'aquest acord transversal, interdepartamental, doncs..., unir amb la transversalitat que reclamem sempre en les polítiques de joventut, en àmbits com l'educació universitària, la formació

professional, l'educació secundària també, l'empresa, etcètera.

Per tant, arribar a final de mes és un handicap per a molts joves. I també hem d'afegir un altre element, que suposo que tindrem ocasió de comentar més a bastament en alguna altra sessió, que és l'accés a un habitatge digne. També genera una problemàtica creixent, que es va engreixant amb tota aquesta sèrie d'elements.

També volem fer èmfasi en les dobles i triples discriminacions que es comentaven abans per qüestions de gènere, d'origen, i fins i tot també la gent en el món rural que es vol quedar a dedicar-se a la pagesia, a la terra, etcètera, també totes les dificultats a les quals han de fer front i que hauríem de mirar de resoldre.

En aquest sentit, creiem que anem en la direcció oposada a alguns plantejaments que es llancen des del Govern. Concretament, el pla que es va presentar ahir, amb deu mesures, per part del Departament d'Empresa i Ocupació, doncs, creiem que criminalitzant els col·lectius més febles, no és com sortirem, precisament, d'aquesta crisi.

Pel que fa a la formació professional, creiem que cal reivindicar-la com una educació de primer grau, de primer nivell. Ja hem de deixar enrere aquells discursos, que sembla que alguns encara estan interessats a emfatitzar, sobre el fet que la formació professional serveix, no?, per a aquells que no serveixen per a alguna altra cosa millor que aquesta. I, alhora, garantir que la formació professional té una passarel·la que permet capitalitzar tant els estudis com el treball; que en el cas que algú hagi sortit del sistema, sempre pugui tornar-hi a entrar i no quedi absolutament penjat.

Pel que fa a l'emprenedoria, nosaltres volem reivindicar que en aquest país hi ha molts més emprenedors, a banda de les persones que es dediquen a crear el tipus d'empresa clàssica per assolir el màxim benefici i amb poca responsabilitat social corporativa. Que en això també hauríem de fer un pas endavant i mirar els països del nostre entorn, que, segurament, hi donen més importància que nosaltres. I coincidim plenament en la necessitat de treballar en el cooperativisme, en el voluntariat. I relacionat també amb les empreses, doncs, segurament es fa molt difícil que la gent jove d'aquest país pugui crear empreses, si són precisament les entitats bancàries les que no permeten accedir al crèdit amb normalitat des de ja fa uns quants anys.

En aquest sentit, també tenim algunes propostes concretes. Algunes han anat sortint, alguns elements ja s'han dit, no? Pla de xoc per a l'ocupació juvenil, semblant als plans de rescat que es comentaven. Coincidim a crear un contracte dual d'ocupació i qualificació professional. Garantir que cap jove passarà més de sis mesos a l'atur sense una oferta de feina o de formació remunerada. I també defensarem establir quotes de contractació juvenil en l'Administració pública i també en els serveis que l'Administració pública subcontracta –i, en aquest sentit, som molt belligerants amb les empreses que no compleixen la normativa laboral.

Augmentar el nombre de beques, també, per garantir el caràcter universal que la universitat ha de tenir, tendint a un sistema de beques-salari com els que funcionen amb molta normalitat, també, en països del nord d'Europa, fonamentalment. Limitar els abusos dels contractes en pràctiques i acabar amb la precarietat dels becaris, que reiteradament s'han utilitzat com a punts, per tal de tancar, cobrir feines que no es poden assolir amb contractació fixa; per tant, cal posar remei a aquesta situació per dignificar la feina de milers de becaris i becàries al nostre país. I, per tant, en un moment on se'ns demana més participació, més democràcia, també creiem que, com a representants del jovent associat, doncs, hem de fer un pas més enllà i veure quines mesures facilitaran la interrelació de la política amb la ciutadania, i la ciutadania jove particularment. El dret a votar als setze anys pot ser una manera, no?

En definitiva, aquestes són les propostes que us volíem llançar a les tres entitats que heu comparegut avui, també perquè amb la vostra resposta ens pugueu dir quin grau de sintonia podem tenir o no tenir. En tot cas, creiem molt important fer un front social plegats, junts, per tal, també, d'arribar al jovent no associat, poder construir alternatives en la sortida d'aquesta crisi, perquè la gent jove no paguem una crisi que mesures com la reforma laboral, que ha sortit abans, o l'encadenament de contractes temporals, no fan més que fer-nos pagar una crisi que no hem creat.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, Pau. És el torn ara del Grup Popular, que intervindrà a través del secretari general de les Noves Generacions, en Marcos Sánchez. Quan vulguis.

Marcos Sánchez Siles

Gràcies, senyor president. Gràcies per l'assistència, també, a tots els que conformem aquesta Comissió de Joventut al Parlament; també a les persones que han intervingut, que ens precedeixen en l'ús de la paraula.

Jo crec que, desgraciadament, tots podem coincidir en la diagnosi de la situació, no?: un 45 per cent d'atur juvenil, com deia abans la representant de l'Associació Independent de Joves Empresaris; de cinc milions d'aturats, un, pràcticament, és gent jove. Això és un drama, el qual la nostra societat no s'ho permetre. I, a més, que no hi ha, crec, sota el nostre punt de vista, cap maledicció bíblica que impedeixi que nosaltres tinguem un 45 d'atur juvenil quan, per exemple, a Alemanya hi ha un 8 per cent d'atur juvenil. Per tant, evidentment que estem patint una crisi d'abast mundial, però, home, potser –potser– nosaltres alguna cosa hem fet malament, no?

Espanya, desgraciadament, és líder en desocupació juvenil. En aquests moments, Espanya està destruint els mateixos llocs de treball que destrueixen Itàlia, Alemanya i França, totes elles juntes. I a més a més, aquesta diagnosi la traduïm, en matèria legislativa, amb una reforma laboral –que, per cert, va aprovar

el Partit Socialista sense cap mena de recolzament: ni social, ni sindicats, ni patronal, ni cap altre grup parlamentari la hi va recolzar– que incideix, encara més, en més precarietat laboral, més temporalitat i, per tant, més perjudicis contra els joves espanyols i catalans.

Evidentment que som la generació millor preparada de la història. Però quina llàstima que hàgim de marxar, no? Estem patint una fuga de cervells que és inacceptable. Estem invertint –perquè l'educació no és una despesa, és una inversió– moltíssims calés en educació, i aquesta gent se'ns en va, i no estan produint, i no estan repercutint, tots aquests calés, a generar valor afegit a la nostra societat.

Per nosaltres, l'emprenedor és una figura bàsica, perquè –ho deia, com dic, la representant dels Joves Empresaris– genera més responsabilitat encara. I per nosaltres, la responsabilitat dels actes d'un mateix és fonamental. Ha dit, textualment, que un pot ser, es pot convertir en amo del seu propi destí. Per nosaltres, això és fonamental. També podem coincidir..., hem fet propostes i farem propostes encaminades a –com ha comentat el company de les JERC– la relaxació fiscal per fomentar l'emprenedoria, no només en l'àmbit autonòmic, sinó també estatal i municipal, només faltaria. Perquè al final l'Administració no genera llocs de treball, no ens enganyem, els generen els emprenedors, i l'Administració el que ha de fer és acompanyar, amb un marc jurídic adient, amb facilitats, perquè els emprenedors, aquells que arrisquen el seu patrimoni, la seva vida, doncs, puguin dur a terme aquest projecte. No podem desapropiar que hi hagi un jove que vulgui dur a terme la seva idea i l'Administració no hi estigui d'acord i no el recolzi, en aquest sentit; no ens ho podem permetre, en aquests moments.

Evidentment, l'educació és fonamental. I en aquests moments estem patint un 30 per cent de fracàs escolar. Hem de dotar de dignificació la formació professional. En aquests moments, també, cap universitat catalana forma part de les cent cinquanta millors universitats del món. Tot això, jo crec que ho hem de corregir, però sempre des de la unitat entre tots, perquè o ens en sortim tots plegats, o no ens en sortirem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Sánchez. Donaríem ara el torn al Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, que intervindrà a través del senyor Javi López, primer secretari de la JSC.

Javier López Fernández

Hola, molt bona a tarda a tots. I, en primer lloc, agrair la compareixença i les intervencions de les tres persones que han vingut a acompanyar-nos avui, a la Comissió de Joventut. Jo crec que han fet un diagnòstic i un retrat de la situació de l'ocupació juvenil molt detallat i que explica i visualitza una part del drama socioeconòmic més important que té aquest país i que haurem d'anar construint respostes, de forma..., plegats.

Ja s'ha dit: un augment del 20 per cent de l'atur juvenil durant la crisi econòmica, més del 40 per cent d'atur juvenil, l'OCDE dóna dades que els menors de trenta anys –no només aquí a Espanya, sinó al conjunt dels països desenvolupats– tenen la meitat de probabilitats de tenir feina, de trobar una nova feina, que els adults. Però no només això, sinó que la gent que entra al mercat laboral, o que ja s'hi troba, en el mercat laboral, ho fa en termes d'incertesa, temporalitat, precarietat. I el que és més complicat d'explicar: una certa sensació d'angoixa vital que fa complicat construir un projecte vital.

També cal remarcar que no només en termes d'incertesa i de temporalitat treballa la gent jove, sinó en termes de baixos sous. Potser és una realitat que queda molt lluny d'aquesta sala, però la gent entre setze i vint-i-quatre anys tenen uns sous mitjans de 911 euros o, entre vint-i-cinc i trenta-cinc, de 1.500 euros.

I tot això –i aquesta és la gran pregunta que ens haurem de fer aquí–, només són dades?, només són xifres?, només és un mapa socioeconòmic del país? I el nostre grup el que avui volem explicar és que això, aquest problema socioeconòmic, té enormes conseqüències socioeconòmiques, institucionals, i fins i tot també en tindrà d'electorals, si no som capaços de donar-hi una resposta adequada. I, a més, com a país, com a societat, diríem que és totalment insostenible, insuportable, si volem ser una societat avançada, i democràticament avançada.

Tindrà conseqüències, i en té, d'econòmiques, en primer lloc, perquè desaprovem bona part del talent que tenim en aquest país; però no només del talent, sinó que també desaprovem bona part d'enormes inversions públiques en formació, que no estem utilitzant; té enormes conseqüències socials, perquè estem instal·lant en la cultura de la inactivitat bona part de la joventut del país, tota, gairebé, una generació, i que estem ficant-les, diguem-ne, amb moltes probabilitats, en nius d'incertesa, però també de marginació, d'exclusió social.

Però aquesta és una de les..., bé, la tercera, diguem-ne, de les conseqüències institucionals que menys se'n parla, probablement, i és de les que hauríem de tenir més cura. Per què en té, de conseqüències institucionals, i les tindrà? Perquè serà molt complicat que una generació que no se la tracta com a part de la societat, s'hi senti, part d'aquesta societat. I, especialment, que se senti part de les institucions que representen la societat serà complicat, si allò més primari, que és trobar un lloc de treball, no som capaços de donar-li.

I com ja he dit, també en tindrà, de conseqüències electorals; aquestes, segur que les menys importants, però el 20 per cent del cens electoral, avui, i que votarà a les properes eleccions generals, té entre divuit i trenta anys.

Davant d'això, avui parlem d'aquest diagnòstic a la Comissió de Joventut, en una institució que també controla les polítiques d'ocupació d'un govern, com és el Govern de la Generalitat, que, a més, té la competència exclusiva en les polítiques actives d'ocupació. I aquesta és una de les coses de què nosaltres voldrem

parlar, –i voldrem parlar-ne i intervenir-hi– amb els agents que avui ens acompanyen.

Val a dir que parlem després d'un any d'escollir un nou Govern, i val a dir que parlem amb un Govern que una de les seves grans banderes durant la campanya electoral va ser que, durant el seu mandat, acabaria amb la meitat de l'atur del país –amb la meitat–, i aquesta és una dada molt rellevant. Ho dic, perquè les dades, el que ha anat passant durant els darrers mesos és que no només no han millorat, sinó que han empitjorat. I d'això, també cal parlar-ne avui, i cal parlar-ne amb els agents que avui ens acompanyen. Dades que han empitjorat, i un conseller d'Ocupació i Empresa que, al nostre parer, s'ha vist desbordat per la crisi actual, incapaç de trobar solucions amb els agents socials que avui ens acompanyen aquí.

S'ha parlat i s'ha dit, i nosaltres ho volem recalcar, que hi ha una peça institucional bàsica, acordada amb l'oposició durant el mandat anterior, que era l'Acord d'ocupació per a les mesures juvenils –que, a més, no només es va acordar, sinó que es va traçar una línia d'execució conjunta amb els agents que avui ens acompanyen–, que creiem que s'ha de continuar aplicant, i que potser la paràlisi que ha tingut en alguns àmbits, haurà de ser remarcada pels agents i també per l'oposició.

És cert que el conseller ens ha donat moltes lliçons d'idiomes aquí al Parlament, i fins i tot de llatí en algunes ocasions. Però també és cert que ha aplicat la màxima del conseller, que recordava el Pere Aragonès en la política industrial, però aquest cop en la política activa d'ocupació, que és: «La millor per a un país és la que no existeix.» I la veritat és que ha mostrat una manca enorme de sensibilitat en qüestions tan rellevants com és el cas del PIRMI, aquest estiu. Paraules dissonants que a nosaltres ens semblen no adequades en un país que viu un drama en termes socioeconòmics i en termes humans, que haurien de ser acurades i haurien de ser sensibles.

I avui ens trobem aquí, també, parlant d'ocupació i parlant d'un Govern que ha desenvolupat una política pressupostària determinada. I d'això també volem interpe·llar els agents si té alguns efectes sobre l'ocupació del nostre país. Ho diem, perquè sí que és cert que potser l'agent central, o el motor central de la creació d'ocupació del país, no esperem que sigui el sector públic, però tampoc esperem que el motor de creació de desocupació del país sigui el sector públic, com també ho pot ser, no? Destruir llocs de treballs per part del sector públic no és la millor resposta per acabar amb l'atur, i també el juvenil. I tampoc és una bona resposta a la creació d'ocupació treure finançament d'una de les peces fonamentals que ens haurà de treure d'aquesta situació, d'aquest esvoranc i, sobretot, de canvi de model –i aquí se n'ha parlat– dels agents productius, de competitivitat, d'innovació, com és el cas de la formació i l'educació.

Per tot això, nosaltres, com que avui és una compareixença, el que volem fer sobretot és preguntar l'opinió que tenen els agents que ens acompanyen. Volem preguntar sobre les polítiques actives d'ocupació del

Govern. Quina és l'opinió que li mereixen? Hi han hagut noves línies d'actuació en termes d'emprenedoria? –especialment a la persona que s'encarrega d'això. Durant aquest any, s'ha fet alguna nova cosa? I, en aquest cas, quina és la valoració que se'n fa? Quina és la valoració que es fa sobre l'Acord de mesures juvenils, un acord a què es va arribar durant l'anterior Govern? Però, especialment, hi ha algun tipus de voluntat de renovar aquest acord amb noves mesures en pocs anys, com ja s'ha comentat, que s'hauria d'acabar o de renovar? Perquè nosaltres creiem que sí, que s'hauria de fer. S'han concertat, les polítiques d'ocupació? Hi ha hagut concertació i diàleg? Ho diem, perquè també ha estat una de les peces fonamentals d'anteriors governs parlar sobre les polítiques no només d'ocupació, sinó també les polítiques econòmiques, i en volem saber l'opinió.

També volem saber l'opinió sobre la política pressupostària del país. Aquesta ha generat ocupació o l'ha destruït? I quina és l'opinió que li mereix?

I, especialment, el que volem saber és si creien, o creuen, els actors socioeconòmics que avui ens acompanyen, si s'està anant en la bona línia. Perquè, sobretot, el que haurem de fer després d'aquesta comissió és prendre nota i continuar actuant en la institució de referència que actua i controla aquest Parlament i aquesta comissió, que és el Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor López. Ara és el moment de donar la paraula al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I perquè intervingui dono la paraula al senyor Roger Montañola, diputat.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i membres especialitzats d'aquesta comissió, en primer lloc, permetin-me que em sumi, igual que han fet aquells que m'han precedit en l'ús de la paraula, a la felicitació per les compareixences que han fet les tres entitats que avui ens acompanyen. Primer de tot, per la seva concisió, la seva brevetat, i, a més a més, per anar bastant directes al focus del que ens importa.

En primer lloc, permetin-me que digui que sembla curiós, i és fins i tot optimista, de veure que dues associacions, en aquest cas sindicals, i una associació empresarial, presenten propostes que no són absolutament dissonants entre elles, i que, per tant, almenys mostren algun senyal d'acord i de consens en alguns aspectes. Crec que això, malgrat les diferències que els separen i que hi seran sempre, és important, i és, penso jo, la base per tirar qualsevol tipus de projecte endavant. Perquè vostès saben que aquesta comissió..., les polítiques de joventut, en aquest país nostre –Catalunya– han estat sempre basades bastant en el concepte del consens, i, per tant, que aquestes entitats –no en aquest cas polítiques, però sí sindicals i empresarials– parlin també amb un to si més no correcte,

i amb un to amb ganes d'aprendre dels altres, és molt positiu.

Tal com s'ha fet, s'ha plantejat una anàlisi de la situació que, més o menys, tots podem compartir. A mi m'agradaria fer algun tipus de consideració respecte a cadascuna de les intervencions, no tant per contradiccions, sinó simplement, doncs, algun apunt que creiem des d'aquest grup parlamentari que és interessant i que, a més a més, pot generar algun debat positiu.

En primer lloc, la senyora Pérez, d'Acció Jove, parlava de les estratègies joves, que els estudiants estudiïn el màxim de temps possible. Parlàvem d'aquells joves que estaven entre els setze i els dinou anys, i que sovint marxaven i abandonaven els estudis, però no tenien cap tipus de qualificació. Creiem que és una molt bona política –també ho comentava el senyor Garcia– el fet de mantenir-los més o menys enganxats al món formatiu perquè puguin sortir d'allà amb algun tipus de titulació.

Evidentment, d'acord, és una anàlisi objectiva que en aquest país hi ha precarietat i que hi ha temporalitat. És absolutament objectiu. El que segurament ens diversificarà o diferenciarà és la idea que tenim per evitar-ho o perquè en el futur això no existeixi. Segurament, aquí sí que hi trobarem dissonàncies, i també és important, doncs, que les puguem posar sobre la taula.

S'ha parlat també del tema del contracte relleu. La veritat és que li demanaria al senyor Garcia que ens expliqués si pot aprofundir una mica, després, què és exactament aquest concepte. *A priori* semblava molt interessant.

S'ha fet també esment –ja gairebé, diguem-ne, tradicional en aquesta comissió– del concepte de la formació professional, de reforç de la formació professional, i de la inclusió en aquesta de termes com l'anglès. Permetin-me que els digui que aquest ha sigut el primer curs a Catalunya en la història que l'anglès esdevé una assignatura obligatòria en tots els cursos de formació professional. I, per tant, com deuen poder vostès veure, el compromís d'aquest grup parlamentari, del grup que dona suport al Govern, envers la formació professional, doncs, esdevé evident.

També s'ha parlat d'un tema –i n'han parlat tots, i algun dels altres portaveus dels altres grups ho ha anomenat–: el tema de la fuga de cervells. És preocupant? Sí, és preocupant. Però també és cert que moltes d'aquestes persones que marxen, després tendeixen a tornar. És un tema que hem d'afrontar, és evident. I que seria molt millor que aquestes persones no marxessin en cap moment, sense cap mena de dubte. Però, des d'una perspectiva potser una mica més optimista, també hem de dir que la majoria d'aquests acaben tornant al nostre país, segurament perquè el nivell de vida, la qualitat de vida aquí, és bastant positiva.

Referent ja a l'AIJEC, jo crec que s'han fet una sèrie de frases molt encertades. Me n'he anotat unes quantes perquè m'agradaria que les comentéssim. Parlava la senyora Martí de «què podem donar nosaltres?»; com a pregunta, millor que el que ens preguntem, que

«què ens poden donar els altres». Nosaltres pensem que el canvi de cicle va per aquí. És a dir, en un país en què hem viscut, objectivament, per sobre les nostres possibilitats durant molts anys, que ens hem esperat i ens han educat esperant que una administració fos aquella que ens ho donés tot, ara és interessant que la gent faci aquest canvi de rumb i entengui que no només ha de rebre, sinó que també ha d'aportar. I, per tant, en aquest canvi de xip, òbviament, aquest grup parlamentari hi està absolutament a favor.

Un altre concepte que creiem clau, que, a més a més, segurament compartiran tots els grups de la cambra, i que en aquest país resulta especialment rellevant: el tema del fracàs. En aquest país entenem que aquella persona que arrisca i fracassa és un perdedor. En altres cultures, el que arrisca i fracassa és un vencedor. I hem d'intentar inculcar aquesta idea. I aquesta idea no costa diners, és una qüestió d'educació, és una qüestió que tots assumim en el nostre propi llenguatge que el fracàs com a tal és positiu, i més en l'àmbit empresarial. Qualsevol persona que fracassi haurà après. I aquell aprenentatge, en el futur, podrà esdevenir..., els factors positius que ajudaran que aquests projectes futurs que tingui puguin anar molt millor. Per tant, és molt important, entenem nosaltres, canviar el concepte del fracàs, no com una cosa negativa, sinó com quelcom que ens pot ajudar a tenir un futur millor.

Parlen també d'un marc laboral més favorable per a la creació d'empreses. Sí, és evident. Podem parlar de titulars –i hi estem d'acord, eh?–, però també hem de ser molt conscients de què disposem, de quins recursos disposem, de quin és el context actual, per tal de fer propostes. Vostès les han de fer i, evidentment, les compartim, però sí que és veritat que quan parlem, a vegades, de reducció de fiscalitat, etcètera, en segons quins aspectes hi estem d'acord, però hem de tenir en compte que la situació econòmica del nostre país és la que és.

Parlaven de la creació d'una llei d'emprenedoria. El nostre grup parlamentari –no aquest, sinó la candidatura que presenta Convergència i Unió al Congrés dels Diputats– té com un dels eixos principals del seu programa portar al Congrés espanyol una llei d'emprenedoria. En parlava també el representant de les JERC, i esmentava que segurament és un tema que, per qüestió de competències, té més a veure amb el Congrés dels Diputats que no pas amb aquest Parlament. Sí que és cert, doncs, que nosaltres, evidentment, estem en aquesta línia i és un dels pilars fonamentals del nostre programa.

I també parlava de la típica reflexió envers les dificultats que té la creació de qualsevol projecte al nostre país, de la creació d'empreses. En essència, les dificultats burocràtiques, la quantitat, diguem-ne..., la sobre-reglamentació existent en aquest país, que hi ha hagut a Catalunya, i que a més a més és producte..., i no vull fer aquesta anàlisi des d'un punt de vista partidista, sinó de trenta anys de democràcia i, per tant, de tots els partits que han passat pel Govern d'aquest país.

Nosaltres, ara, estem plantejant les ja reconegudes lleis òmnibus. En aquest cas, hi ha una llei, que és la

Llei de la promoció de l'activitat econòmica, que el que pretén, en essència –igual que ho fan les d'agilitat i les de simplificació–, és *evitar* que aquest procés de creació de qualsevol empresa, de qualsevol tràmit, s'eternitzi. Perquè està demostrat que la creació de qualsevol empresa que..., tot aquest procediment, aquest perllongament en el temps, implica moltes vegades l'abandó del projecte i, per tant, el cost d'opunitat d'alguna empresa que se'n podria haver pogut sortir i que, per les dificultats que posa la mateixa Administració, no ha pogut ser. Per tant, nosaltres –i sí, sí, ens en sentim molt orgullosos de la famosa frase del president Mas de ser un Govern *business-friendly*– creiem que això és ser un govern *business-friendly*, és a dir, adaptar les lleis del nostre país a la realitat i a la facilitació de la creació d'empreses. Perquè, al cap i a la fi, quan parlem de polítiques socials, no ens oblidem que la millor política social existent en un país és la creació de llocs de treball. I en aquesta línia està aquest Govern, i li agraeixo que en la seva intervenció també ho hagi esmentat.

Ja per acabar, m'agradaria, evidentment, com pot resultar obvi i habitual, fer algun tipus d'incís a les reflexions que s'han fet des d'alguns portaveus de l'oposició, especialment, i com ja segur que ho espera, al senyor Pau Planelles, d'Iniciativa. Vostè tendeix a marcar titulars sobre el que és Convergència i Unió de forma impune. I parlar que Convergència i Unió no té sensibilitat social, jo crec que és greu. És greu perquè –fixi-s'hi–, si parlem de sensibilitat social i vostè mira de quina forma van deixar aquest país nostre –Catalunya–, vostès, el novembre de l'any passat, li parlaria que sensibilitat social, poca en té vostè; molt poca. I, per tant... Almenys, nosaltres..., deixi'ns que, durant aquests quatre anys que estem governant i que esperem governar, tinguem la possibilitat de veure, d'aquí a quatre anys, si tenim o no sensibilitat social. El que és absolutament objectiu i palpable és que vostès no en van tenir gaire a l'hora de governar aquest país. Perquè, a més a més, les seves propostes –que *a priori*, i si les escoltés, qualsevol diria: «Que bones que són!»– s'han d'adaptar a una realitat. I vostè ha de ser molt conscient que viu en un país amb una crisi econòmica profunda, amb una dificultat de captació de recursos enorme, i que, per tant, les polítiques que vostè pregona i que segurament el 95 per cent de la gent acceptaria són absolutament impracticables en el context polític actual.

I, per tant, hem de començar a ser una mica seriosos en aquest Parlament. I no fer titulars fàcils, sinó ser molt conscients que en la situació econòmica que ens trobem no ens podem permetre penjar segons quins tipus de llufes al Govern que hi ha perquè això quedi bé. Nosaltres no hi estem d'acord. I evidentment que en tenim, de sensibilitat social! Si no, no estariem fent tot el que estem fent. Si fos per vostè, Espanya estaria intervinguda. Nosaltres no ho volem, això. I, per tant, permeti'm que sigui contundent, però crec que és absolutament necessari que fem aquest tipus de reflexions.

Respecte al company i portaveu de les Joventuts del Partit Socialista. Home, vostès han de fer la crítica; jo ho entenc, estan a l'oposició. Però també hem de ser una mica honestos. Perquè, clar, quan ens van dir

vostès que ens trobaríem una Generalitat amb un dèficit del 2,4, i resulta que és del 4,2 per cent, aquí què passa? Això, no passa res? És impune? No passa res? On han anat a parar, aquests diners? Clar, llavors ens demanen que fem segons quin tipus d'accions. Coi, ja les fem! Fem les que podem! Però és evident que els recursos i el pastís en què vostès ens han deixat l'Administració de la Generalitat no estan per fer gaires festes. I, per tant, no ens demanin que les fem. Ho entenem, que facin d'oposició. I entenem que critiquin el Govern, és la seva feina. Però sí que és cert que hem de ser una mica més concisos. I en aquest sentit –i permeti'm que ho digui– crec que el senyor López ha sigut bastant més objectiu i no ha tingut el to que ha tingut el portaveu d'Iniciativa per Catalunya.

Ja per acabar, simplement deixin-me fer una petita metàfora del que és: hem heretat de vostès un cotxe que ens ha de portar a algun punt final. El problema és que vostès, aquest cotxe que en teoria ens l'havien deixat en perfectes condicions, ens l'han deixat sense rodes, sense gasolina, i amb un motor a punt d'espatllar-se. Primer l'hem d'arreglar, i després ja anirem cap a on volem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Montañola. Jo recordaria als diputats i diputades que aquesta és una comissió en la qual venim a escoltar entitats que molt amablement dediquen una part del seu temps a exposar-nos la seva visió i les seves propostes, per tal de poder millorar, en aquest cas, les perspectives d'ocupació dels joves d'aquest país.

Ara seria el torn dels compareixents...

Hortènsia Grau Juan

Un moment, president...

El president

Com que m'imagino...

Hortènsia Grau Juan

Sí...

El president

...que, per al·lusions, voldran fer alguna petita intervenció per part dels grups parlamentaris, des de la Mesa els donarem per espai un minut. I els demanaria això, sobretot: que tenim altres àmbits en els quals podem fer discursos de posicionaments polítics; però, evidentment, tindran la paraula, i que després puguem procedir a tornar a escoltar, en aquest cas, els representants que ens han acompanyat. Ho faríem, igualment, de menor a major, i per espai d'un minut.

Hortènsia Grau Juan

Que jo ja entenc la passió i l'abraonament del senyor...

El president

Disculpi. Disculpi, senyora diputada. El Pere Aragonès em feia l'efecte...

Hortènsia Grau Juan

Ai, perdó.

El president

...que havia també demanat la paraula. Per tant, li correspondria intervenir a ell primer. Endavant.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, a veure. És lògic que en una qüestió tan sensible com l'ocupació juvenil, i més tenint en compte la greu situació que patim, es facin referències a la política del Govern; per part dels grups que no donem suport al Govern, puguem fer matisos, crítiques, etcètera, i per part dels grups que donen suport al Govern, en puguin fer una defensa. Però, en tot cas, jo el que suggereixo és que, si cal, algun dia fem una compareixença dels tres grups que donaven suport al Govern, la passada legislatura, i així el senyor Montañola podrà estendre's molt més i podrem fer un debat. Crec que, per respecte a la gent que compareix avui, nosaltres no entrarem en aquest debat; però, en tot cas, volem que consti en acta la discrepància sobre *molts* dels extrems de la intervenció del senyor Montañola, que ha defensat el Govern amb un excés d'apassionament, al nostre judici.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. És el torn, ara, de la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

En el mateix sentit, en la mateixa línia del company d'Esquerra Republicana, que jo entenc, eh?, el company Roger, perquè, bé, té ganes de parlar (*rialles*) el que ha pogut, i s'ha esplaiat i... Jo ja ho entenc, però penso que no són aquests el lloc ni el moment per fer aquest debat. Una cosa és fer referències –perquè clar que hi han divergències, evidentment–, i l'altra és tornar a fer una càrrega en els mateixos termes amb què ja ens té acostumats el president cada Ple del Parlament.

Per tant, jo estic en la mateixa línia. Si hem de fer un debat més polític sobre quines han estat les polítiques de joventut que va desenvolupar el Govern nacionalista i d'esquerres, i quines de moment estan fent vostès, o quin és el seu pla de govern, encantats. Jo penso que estaríem encantats de fer-ho. I, a més, també d'aquesta manera sabríem quins són els seus objectius i què pensen fer en polítiques de joventut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Javi López.

Javier López Fernández

Pensava que la Comissió d'Economia era en una altra sala i que havíem vingut aquí a parlar de joventut, i en conseqüència, també, a parlar amb persones que ens vénen, avui, a explicar el seu punt de vista i a escoltar. Però això és la comissió d'un Parlament, d'un Parlament que té un govern, i inevitablement també haurem, entre tots, d'esbrinar quines coses no funcionen de l'actual Govern. És més: jo diria que al grup parlamentari que més li interessa saber, per part dels experts, quines són les coses que no acaben de funcionar i s'han de millorar, és al Grup de Convergència i Unió; si vol escoltar, almenys –si vol escoltar. (*Veus de fons.*) Per això avui, indirectament, es parla de les polítiques d'ocupació. Però el que ens interessa és parlar d'allò que es pot millorar. Que segur que entre tots –com en altres ocasions en aquest àmbit ens hem ficat d'acord, com en el mandat anterior– ho sabrem fer. I deixar l'apassionament per a altres moments, que segur que n'hi haurà molts.

El president

Moltes gràcies. Senyor Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Sí, gràcies, president. Em sorprenen, les intervencions dels altres grups parlamentaris, simplement perquè jo crec que som al Parlament de Catalunya, i aquest és l'espai de debat i reflexió de posicionaments dels grups dels partits polítics. I si durant tot el temps ens fem un fart de dir que les polítiques de joventut són quelcom transversal, hem de tenir la possibilitat, com a mínim, de poder opinar dels temes que creiem nosaltres oportuns. I, per tant, que cadascú faci la reflexió que sigui possible.

Jo he destinat el 80 per cent del meu temps a fer reflexions envers els compareixents, i una segona part del meu temps, que ha sigut només del 20 per cent, a posar sobre la taula les contradiccions en els partits de l'oposició. Penso que aquesta és la tasca que venim a fer aquí. I si no, diguin-m'ho, perquè potser ens hem equivocat de lloc. Per tant, en conseqüència, si algú se sent ferit pel meu to, jo li demano disculpes. Però sí que és cert que les reflexions que he fet les tornaria a fer, perquè penso que aquest és l'àmbit en què les hem de fer, que és el Parlament de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor Montañola. Bé, doncs... Recuperant, ara sí, el torn dels intervinents, els demanaria que intervinguessin per espai màxim de deu minuts. I ho faríem seguint el mateix ordre pel qual han intervingut abans. Per tant, senyora Pérez Díaz, té la paraula.

Tània Pérez Díaz

Gràcies. (*L'oradora riu.*) Ho intentarem, perquè han sortit moltes coses.

Jo, per començar, volia portar-li la contrària al company que ha intervingut del Partit Popular, perquè sí que hi ha una maledicció bíblica que parla, precisament, que «te ganarás el pan con el sudor de tu frente». El problema és que ara mateix ni tan sols tenim dret a aquesta suor per poder-nos guanyar el pa. I que no s'equivoqui ningú, perquè el que els treballadors i les treballadores volem no és cobrar el PIRMI, sinó una feina. (*Pausa.*) Això per començar.

D'altra banda, un tema recurrent que ha anat sortint al llarg de totes les intervencions, que és la fuga de cervells. Això està íntimament relacionat amb el tema de la precarietat, que ja s'ha anat comentant, també..., totes les persones que heu anat parlant. I surt, necessàriament, de la formació, d'aquesta sobrequalificació que tenen els joves, que necessiten marxar fora del país per poder treballar d'allò que han estudiat.

De totes maneres, jo crec que amb la formació tenim una petita disjuntiva, en aquest cas, que és que la manca de formació és només el problema d'una part d'aquests joves que ara mateix estan en situació d'atur. Com molt bé explicava el Dani, nosaltres tenim un mercat de treball dels joves en forma de rellotge de sorra, en què tenim molts joves que estan molt sobrequalificats, però tenim un petit problema de dèficit de professionals, de persones que provenen de la formació professional. I aquí és on hauríem de fer una major intervenció, i no fer servir la formació per marejar la perdiu o com a cortina de fum, fent recaure la responsabilitat en els mateixos joves, dient que no estan prou formats per poder accedir al mercat de treball.

Sobre la normativa actual de contractació, la dualitat contractual i tot això que es comentava. A veure, jo crec que aquest és un debat, molt malintencionat a més a més, que el que pretén és precisament enfrontar la mateixa classe treballadora, entre els que tenen una feina estable i els que no la tenen. És a dir, no és un problema que hi hagin molts tipus de contractes, o n'hi hagin molt pocs, sinó que el que estem fent és culpabilitzar, d'alguna manera, aquelles persones que tenen una feina estable, que es converteixen automàticament en l'enemic a batre. És a dir, no és un problema del mercat de treball que precaritza les relacions laborals, sinó que és un problema de posar les línies en els mínims i no en els màxims. No volem estar tots millor, sinó que del que es tracta és que tots estiguem una miqueta pitjor per equiparar condicions.

Pel tema del contracte únic i els contractes específics, jo crec que existeixen set tipologies de contracte en la legislació actualment, dos de fixos i cinc temporals. Perquè no ens oblidem que el contracte a temps parcial no és una modalitat contractual, sinó que és una especificitat dels contractes. Crec que el que s'ha de tenir en compte –i ho apuntava molt bé també el Dani de l'Avalot en la seva intervenció– és el control en la causalitat de la contractació i en el frau que es fa dels contractes en el moment d'executar-los.

Han sortit també temes d'habitatge. Per exemple, a mi se m'acut que fins ara no hem tingut, no hem potenciat, amb la quantitat d'habitatges buits que tenim, més enllà de «vivenda» de protecció oficial. Perquè tots estem d'acord que, amb la gran quantitat d'habitatges buits que existeixen, no és necessari construir més cases, sinó potenciar la «vivenda» de lloguer. És a dir, tenim habitatges buits que no es poden comprar, tenim joves que no es poden emancipar. Jo crec que és fàcil fer la relació de millorar la política d'emancipació mitjançant el foment del lloguer.

Respecte al pla de xoc contra l'atur juvenil, nosaltres estem absolutament d'acord que cal treballar en aquesta línia –de fet, em sap greu no haver-vos pogut portar la proposta del contracte dual, en tot cas en parlem quan vulgueu–, però crec que és important no caure en una màxima que a l'Estat espanyol s'ha portat a terme durant molts anys –començant per l'any 89, si no m'equívoco, que va acabar amb una vaga general–, que és, la màxima: «Abans un jove precari que un jove aturat.» És a dir, hem de sortir d'aquesta situació en bones condicions, no amb una feina qualsevol.

Respecte al tema de les polítiques actives d'ocupació, nosaltres creiem que és imprescindible el reforçament dels serveis públics d'ocupació. El problema és que això requereix inversió: s'hi han de posar diners. I aquí responc també una altra pregunta, que és que..., una altra pregunta no, una altra reflexió, que és que l'Administració no genera llocs de treball. L'Administració *pot* generar llocs de treball, el problema és que aquí s'hi han d'invertir molts diners. I creiem que aquesta hauria de ser una via per reforçar aquests serveis d'ocupació, que entre altres coses el que necessiten és més professionals que puguin atendre la gran quantitat de demandes que existeixen.

Pel que fa a les conseqüències de la política pressupostària, doncs, jo crec que són molt clares –i us ho comentava ara mateix amb el tema del SOC–, i és la destrucció de llocs de treball, per exemple, en àmbits com són la salut i l'educació; si no directament en aquests, sí a través de les empreses que treballen per a aquests. És a dir, ja tenim menys places de mestres convocades, estan tancant plantes d'edificis, totes les persones que no estan fixes a la sanitat –recordeu també que l'Administració pública té una taxa de temporalitat prou elevada– se n'estan anant al carrer. I en aquest cas sí que és cert que l'Administració no està generant llocs de treball, sinó que el que està generant és més atur.

La valoració de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil... Bé, doncs, és variable en funció de quins àmbits estiguem parlant. Creiem, per exemple, que sí que s'han invertit molts esforços en temes d'emprenedoria, però hi han altres línies, que segurament requereixen més esforç, o més inversió, o el que sigui, que han quedat una mica més despenjades. En qualsevol cas, nosaltres estem satisfets, fins a cert punt, del seguiment que s'ha estat fent d'aquest acord. Hi estem treballant, i hi continuarem treballant. I fins ara, el sentiment que s'ha desprès en les comissions de seguiment i la resta, per part del Govern, és de continuar treballant en aquesta línia. Per tant, esperem que de

cara a l'any que ve puguem tornar a seure per reeditar aquest acord.

Més coses. (*Pausa.*) Tres qüestions, o quatre, per acabar. Respecte al que comentava el company de Convergència i Unió, que... A mi m'agradaria saber què vol dir que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats, quan el salari mínim interprofessional és del voltant de 650 euros, el salari mitjà durant els anys de bonança econòmica és bastant, bastant més baix que la mitjana europea, i la taxa d'emancipació sempre ha estat per sota de les taxes d'emancipació europees.

M'agradaria situar un punt que segurament reforça el que comentava abans, entre altres coses, dels serveis d'ocupació i de les polítiques actives d'ocupació, que és que... Bé, s'ha parlat de retallades, s'ha parlat de moltes coses, però nosaltres creiem que on s'ha de fer especial incidència és en l'obtenció d'ingressos. És a dir, creiem que necessitem una reforma fiscal, una reforma fiscal que sigui progressiva, i que a més a més accentui encara més la lluita contra el frau i l'evasió fiscal.

D'altra banda, jo només vull acabar amb una petita reflexió, i és que, des del nostre punt de vista, la sortida de la crisi és una sortida ideològica. I d'aquesta sortida de la crisi, d'aquest plantejament ideològic que fem de la crisi, dependrà el model d'Estat i totes les polítiques que es desenvolupin a partir d'aquí, i la protecció que rebem les persones d'aquest Estat, en funció d'aquesta sortida ideològica que plantejem. Des del nostre punt de vista, només sortirem ben posicionats de la crisi si no treballem com estem fent ara, tant a l'Estat espanyol com, en qüestions com l'educació o la sanitat, aquí, a Catalunya, cap a la via del desmantellament de l'estat del benestar.

Per part meua, res més.

El president

Moltes gràcies. És el torn, ara, de la senyora Martí, en representació de l'AIJEC.

Marta Martí Carrera

Moltes gràcies, president. Jo m'he apuntat algunes preguntes que s'han fet des de la Mesa, però no sé si alguna me l'he deixat, eh? Començaré amb una reflexió general: nosaltres entenem que on es posa l'atenció s'hi posa l'energia, i l'energia és un bé escàs. Aleshores, creiem que en una situació de crisi, que per nosaltres és de guerra total, l'energia ha d'anar als béns de primera necessitat. I el bé de primera necessitat és que hi hagi un lloc on es generin llocs de treball. I el lloc on es generen llocs de treball són les empreses. Per tant, tota l'energia, per nosaltres, l'hauríem d'abocar en la creació, o el manteniment, o la consolidació i expansió d'aquestes esferes on es guanya aquesta guerra. Aleshores, responent... I això és, evidentment, per consens, perquè és un denominador comú que crec que ha de tenir no només el Govern, sinó tots els grups parlamentaris; és una actitud de país, no d'un govern determinat.

Llavors, des d'un punt de vista de respondre temes puntuals que se'ns han plantejat –sobretot des d'Esquerra Republicana, amb en Pere Aragonès, que m'ho plantejava en la seva ronda d'intervenció–, quant al model d'emprenedoria i *start-ups*, el que dèiem de l'enfocament que hi ha actualment: si és correcte, si no és correcte, què considerem, aquesta tendència cap a les biotecnològiques, tècniques, informàtiques, etcètera. Nosaltres el que creiem és que qualsevol entorn en el qual es faciliti el primer pas, està bé. Ara, no ens podem quedar només en el primer pas, perquè moltes *start-ups*, que són llavors que després no puguin germinar, no van enlloc. Per tant, posar tota l'energia en la *start-up*, per molt bé que quedi, perquè queda molt anglès i queda molt internacional, no hi estem d'acord. Hi han altres opcions de crear ocupació, tant des d'un punt de vista del format que dèiem, de l'emprenedor que fa una empresa, com de l'intraemprenedor que desenvolupa els projectes dintre de les altres organitzacions.

Ara, també puntualitzem que, si hi ha inversions en *start-ups*, els que fan les rondes de finançament tinguin beneficis fiscals, com hem dit abans; és a dir, que se'ls ajudi. Vull dir: si es fa, ben fet; però no que tot es dediqui a això, perquè això és una part, una peça de l'engranatge.

Des d'un punt de vista de l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances, amb el nou... bé, finalment, ha fet una proposta d'eina econòmica, però, com deies, en la versió *a lo grande*. Per nosaltres..., creiem que no només s'han d'atendre les necessitats dels més grans, sinó de qualsevol, per petit que sigui, que tingui ganes de crear ocupació i crear riquesa. Això què significa? Significa..., com, per exemple, nosaltres, en data d'avui, dins de l'AIJEC i gràcies a estar confederats amb CEAJE, hem vehiculat 2 milions d'euros a través de crèdits sense aval, on l'únic aval és el pla de negoci. Són crèdits de fins a cinquanta mil euros, i això s'ha fet a través del Ministeri d'Indústria, amb un acord específic amb ENISA.

Aleshores, això no hi és, aquí. En el cas de l'ICF, tot és a través d'Avalis i amb grans quantitats. Això ho hem parlat amb el conseller Mena –això és, de retruc, amb el fet que si hem parlat o no hem parlat–, i també amb en Xavi López, d'Economia Cooperativa, i hem plantejat que no només s'ha de posar l'energia en els grans, sinó en qualsevol que està disposat a arriscar capital, idea, temps i esforç. I hi ha les fórmules, perquè nosaltres les hem aplicat, i el que no ens agrada és haver d'anar a Madrid a..., que siguin els que són els més col·laboradors en això. Hem de buscar les fórmules, que des d'aquí també sigui possible.

Després, des d'un punt de vista de la llei d'emprenedors, que tant en Roger com el Pere comentaven que si això és competència estatal o no és competència estatal. La llei d'emprenedors base, amb què ha començat tot el discurs argumental en data d'avui, neix al País Basc. I és en el País Basc on està més avançat aquest projecte. Aquesta llei emana de tota la consulta que es fa a les associacions de joves empresaris del País Basc. I ho proposa, en aquest cas, allà, el PP, però per consens dels grans partits polítics entra

a tràmit parlamentari. Per tant, no és inviable fer una llei d'emprenedors només a Catalunya. Jo crec que no només no és inviable, sinó que és desitjable que hi hagi una llei d'emprenedors aquí, a Catalunya, independentment que a nivell estatal n'hi hagi una altra. Perfecte, tot redundarà en benefici. Però aquí tenim les competències suficients per crear la nostra pròpia llei d'emprenedors; de fet, al País Basc ja ho estan fent. Per tant, des del nostre punt de vista, és una llei d'emprenedors que reclamem des de Catalunya; és el nostre ecosistema i és aquest sistema el que ha d'estar preparat, no com un desert, sinó com un jardí o un hort on es pot plantar i que creixin les plantes.

Des d'un punt de vista, a veure... M'he apuntat tot això teu... Les reflexions que feies –em sembla que això és en Xavi, en Xavi López– sobre les noves línies en emprenedoria. Nosaltres entenem –perquè hem estat parlant no només amb aquest Govern actual, sinó també amb l'anterior– que no són tantes les..., bé, bàsicament, també responent al que deies tu, nosaltres no creiem que s'hagi avançat massa en temes d'emprenedoria, bàsicament perquè les línies, els eixos principals, tenen a veure amb finançament, tenen a veure amb polítiques de mitjà i llarg termini en termes educatius, i tot això són moviments molt transatlàntics. Per tant, no s'ha avançat gaire. I també entenem, com deia en Roger en la seva intervenció, que, evidentment, quan s'entra en el Govern hi ha moltes peces a arreglar en el cotxe, i que encara no s'ha pogut arrancar en segons quins temes, perquè, vaja, hi han algunes coses que s'han d'arreglar. Nosaltres el que diem és que s'acceleri al més aviat possible, perquè estem en guerra. I mentre estem en guerra, es va morint gent. I perdó, eh?, que sigui tan tremendista, però aquesta mortalitat és aquest talent que o no aflora perquè queda adormit, sigui perquè es queda en circuits formatius latents, o sigui perquè se'ns en va a fora...; és mortaldat. Per tant, altra vegada, ho repeteixo, invertir l'energia allà on cal.

En tema de cooperativisme: hi estem d'acord; és a dir, hi han milions de fórmules. El segle XXI és un segle tan obert, que jo diria, inclús –i perdoneu, eh?, sent dona–, és un segle femení, perquè incorpora el que és el concepte de la gestació i parir. És a dir, és un segle de generació d'idees transversals i de cooperar, de compartir. El model de l'empresariat del segle XXI no és el de la piràmide jeràrquica i el de l'*orden y mando*. El model del segle XXI és un model en el qual es comparteixen les sinergies, se sumen esforços i es materialitza la teva idea en forma de negoci, amb la fórmula jurídica que calgui per tirar-la endavant: sigui el cooperativisme –per tant, en cooperativa–, com amb SLU, amb SL i amb..., tant li fa. El que es tracta és que es faci, que es faci alguna cosa. I, per tant, el que deia abans, que hi hagi aquest ecosistema.

Finalment, a mi el que m'agradaria destacar... Bé, un apunt, després, amb el tema de la reforma laboral i els contractes de CEOE que em plantejaves de..., no, això no sé qui ho plantejava, ara ja, del tema de CEOE. Però el que es planteja en l'últim document que ha emès CEOE, conjuntament amb Cepyme, és la reducció dels contractes; no perquè es vulgui precariatat

laboral, sinó precisament perquè es vol mantenir que l'empresa tingui les eines per fer-ho més fàcil, per fer més fàcil el dia a dia de l'empresa. Un, quan crea una empresa, no la crea per acomiadar la gent; crea l'empresa per generar ocupació, no la crea per acomiadar-la. Aleshores, el que planteja la reducció dels contractes no està en l'enfocament de fer l'eina per acomiadar gent, *a priori*, sinó que es fa perquè es facin sostenibles les empreses, a mitjà i llarg termini.

Llavors, des d'un punt de vista de cultura del fracàs, nosaltres estem totalment alineats amb el fet que el fracàs és aprenentatge, i que, per tant, s'ha d'assumir el fracàs com la matèria primera per anar endavant. I, com passa en altres països, al que fracassa una vegada se li donin més oportunitats que al que no intenta fer res. Aquí, en el nostre país, qui fracassa una vegada ja està estigmatitzat per sempre. I nosaltres, això, considerem que ha de canviar. És una fórmula que el que fa és perpetuar un cercle viciós que al final és un bucle que ens porta cap a la no-generació de riquesa.

Estic d'acord, totalment d'acord amb en Daniel, que el que fa falta, al final, és actitud; actitud i voluntat emprenedora, o actitud i voluntat de crear. I això, des d'un punt de vista del que comentàveu, que en el Govern es poden fer coses però no hi han diners, o no es pot fer tot, nosaltres diem: hi han temes que no és qüestió de diners, és qüestió de voluntat o d'actitud. I si tant es predica en el sentit que l'emprenedor és la nostra força i és el que té, el que aguanta el país i la competitivitat del país, el que diem és: com pot ser que quan, per exemple, l'Administració pública ha de contractar, contracti abans una multinacional de fora que els exemples emprenedors que hi han aquí. Per què? Perquè és un risc, evidentment. És un risc, contractar un jove que té una idea i que té un projecte sobre la taula. Però resulta que aquest jove que té aquesta idea, si algú el contracta i té aquest primer client, té l'aval perquè després tingui més clients i tingui projecció internacional. Per tant, una de les coses que podria fer l'Administració pública és, en comptes de contractar gent de l'estranger, contractar innovadors de la nostra terra. I arriscar-se, compartir el risc amb els joves que comencen a treballar en les seves pròpies idees.

Finalment, en el tema dels tràmits administratius, estem completament d'acord que el gran problema són les traves administratives i l'excessiva «farragositat» que hi ha per crear empresa. I nosaltres advocuem perquè –com comentava *mister Pime*, fa poc, en l'*Small Business Act*, que va venir recentment i ho va exposar– es puguin crear empreses en un sol dia i amb cinquanta euros. El que no pot ser és que per ser autònom hagi de pagar un fix de 250 euros al mes, i que per crear una empresa estiguis una mitjana d'un a tres mesos, perquè això afegeix mortalitat a aquesta guerra en què estem.

Finalment, el que nosaltres voldríem plantejar és: invertim l'energia allà on crea valor. I estem d'acord que hi hauran moltes coses, entre tots, que segur que ens podríem criticar, i segur que estan mal fetes. Però no és temps de criticar, és temps de fer. Per tant, hi han coses transversals, de denominador comú, tant a nivell sindical, com a nivell de moviment jove empre-

sari. Creiem que en partits polítics i Govern també hi ha de ser. Hem de buscar el denominador comú, perquè a partir d'aquí és com podem avançar en la direcció adequada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Martí. I seria el torn ara, doncs, d'en Daniel Garcia, com a portaveu de l'Avalot.

Daniel Garcia Tenorio

D'acord, moltes gràcies. Bé, intentaré ser breu, s'han dit moltes coses. A veure, aniré també, una mica, per ordre, començant per JERC, en aquest cas. Parlaven de la contractació, no?, que què en pensem nosaltres, els sindicats, de tot aquest ventall de modalitats contractuals que hi ha per contractar la gent, i que realment sempre s'acaben utilitzant les mateixes i, normalment, no s'acaben utilitzant per... la manera que realment es va pensar per utilitzar-les. Nosaltres pensem que un contracte indefinit estaria bé per donar estabilitat a aquella persona, perquè realment pugui consumir. Nosaltres... Hi ha una crisi, també, que és una crisi de consum; hi ha molta gent que no consumeix per por. Hi ha gent... Als funcionaris o als pensionistes, sí que els han fet una retallada, però en teoria no perilla, el seu lloc de treball. I molta gent està deixant de consumir per por. I, per tant, nosaltres pensem que, si hi ha una estabilitat en la contractació, el consum s'incentivarà. El que passa, que la patronal el que vol és equilibrar, però per sota. En comptes de tenir uns drets, com hem tingut durant molts anys, sempre s'ha intentat abaratir l'acomiadament i intentar, doncs..., per sota. I per aquí hi ha un enfrontament important entre sindicats i patronal.

Com molt bé deia la companya, una empresa està per donar benefici econòmic; hi estem totalment d'acord. I que un empresari, quan contracta, contracta perquè té demanda, no perquè serà més fàcil acomiadar aquella persona o no. En canvi, la patronal ens ho està pintant diferent. Ens està dient que l'empresari el que vol és acomiadar gratuïtament. Vull dir: volen equiparar-nos als drets que tenen als Estats Units, on l'acomiadament és lliure. Aquí és lliure; el que passa, que no és gratuït. I, per tant, nosaltres lluitem..., perquè aquest acomiadament, realment, és un valor afegit que aquest treballador s'ha anat guanyant pel temps que ha estat a l'empresa; el que en podríem dir la «plusvàlua», d'alguna forma. Per tant, nosaltres apostem per un contracte indefinit; d'un contracte únic podríem parlar, però el que passa, que amb drets i amb garanties.

Respecte a en Pau Planelles, que parlaven sobre l'Acord de mesures d'ocupació. Aquí pensem que, realment, la situació és la que és, s'han anat fent les reunions de seguiment, i d'alguna manera s'han anat complint les coses que en aquell moment es van pactar. Que també és veritat que el Govern actual..., sí que necessitaríem, una mica, el compromís de tirar endavant aquestes polítiques envers l'emprenedoria..., l'«emprenedoria» no, estem ja tots contaminats d'aquesta paraula, eh? (*Rialles.*) No, sobre l'ocupació juvenil, d'acord?

Prestigi a la formació professional. Doncs, el prestigi a la formació professional, realment, l'hem de donar entre tots, però realment el que jo penso que..., o nosaltres pensem, a l'Avalot, que funcionarà, serà que la gent que estudia formació professional trobi feina i es pugui guanyar la vida en aquella feina, en aquella empresa que li ha donat l'oportunitat, mitjançant els estudis que ell ha realitzat. Perquè si una persona es guanya la vida i té unes condicions laborals dignes, aquest boca-orella farà que la gent vagi estudiant formació professional. I no com fins ara, que la gent preferia estudiar una formació universitària, que potser fins fa uns anys era garantia de tenir feina, però en l'actualitat no ho és. I tenim molts joves universitaris que no tenen feina. I que estan sobradament preparats i busquen oportunitats en altres països; el nostre país no és capaç de donar una oportunitat, sobretot amb condicions laborals.

Respecte a en Javi López, que ha hagut de marxar... Ah, no! És allà? (*Pausa llarga.*) És que, Javi, t'acabo de fer... D'acord, d'acord. (*Veus de fons.*) Bé, doncs, realment les dades de l'atur són molt dolentes. Em sembla que ens demanaves, una mica, la nostra opinió sobre les polítiques que està portant a terme l'actual Govern envers les retallades o envers les polítiques de joventut, no? Doncs, realment estem totalment en contra de les retallades que hi està havent, sobretot en sanitat i en educació, perquè d'alguna manera, doncs, tot l'estat del benestar que tots junts havíem construït no estem sent capaços de consolidar-lo. I realment són les classes més baixes, la classe treballadora, la que està patint totes aquestes retallades. Perquè aquella persona que té poder adquisitiu es podrà pagar una mútua. Aquella persona que no té poder adquisitiu, no. I, per tant, si tenim hospitals amb plantes tancades, si tenim quiròfans tancats, no hi ha més remei: augmentaran les llistes d'espera. I tot això no és altra cosa que aquella persona que està malalta no estarà bé, d'acord? Amb tot el que això comporta. Evidentment, això té uns efectes col·laterals, que són: que gent jove que treballa..., bé, jove i no tan jove, que treballa tant en educació, com en sanitat o altres empreses públiques, o a l'Administració, que es queden a l'atur, doncs, es quedaran a l'atur, i, per tant, les llistes d'atur augmentaran.

Nosaltres pensem, des del sindicat, o des dels joves de la UGT a Catalunya, que la situació és dolenta, però potser és per aquí per on no s'ha de començar a retallar, principalment perquè educació és una inversió, i el que no invertim en educació, potser –i espero que no sigui així– ho haurem d'invertir en forces de seguretat o en presons. No, no, i és dur dir-ho, però als suburbis de París va passar una cosa així, complicada, fa uns anys. Aquest estiu, al Regne Unit, també. Per tant, hem de començar a ser una mica conseqüents amb les coses que poden arribar a passar si no invertim en educació i en sanitat.

I l'educació i la sanitat no deixen de ser un negoci. Per tant, tot allò que no s'hi inverteix, doncs... Són realment les mútues privades o l'empresa privada qui realment se'n beneficia, d'això. Igual que les polítiques del Servei Català d'Ocupació: arribaran les em-

preses privades d'ocupació, i també no deixa de ser un negoci. Per tant, tot el que és privatitzat en detriment de la classe treballadora i de les classes més baixes serà un negoci. Que, bé, hi deu haver alguns que s'estan enriquint d'aquesta crisi. Que és veritat: per a alguns, la crisi és una oportunitat; això, no podem dir que no.

Nosaltres pensem també que el Departament actual d'Empresa i d'Ocupació està tenint una interlocució molt minsa amb els agents socials. Tot això, amb la situació actual que tenim, amb aquests índexs d'aturats, pensem que potser s'haurien d'enfortir i, realment, tots treballar cap al mateix cantó i remar tots a l'una.

I, bé, després també una cosa que ha comentat la Tània: que sí, que potser la situació és molt dolenta, i s'ha pensat que s'ha de retallar per aquí, s'ha de retallar per allà, però potser també hem de començar a veure d'on hem d'ingressar; hem d'ingressar, hem de tenir alguna font d'ingressos. I una altra cosa molt important, i que potser és més ideològica: no té cap sentit retallar en educació, retallar en sanitat, i eliminar l'impost de successions en els primers mesos de mandat del nou Govern. Per tant, en això som molt crítics.

Respecte al senyor Montañola, em comentava el tema del contracte relleu, concretament, no?, em sembla que hi feia menció. El contracte relleu és aquell contracte on hi ha una persona que porta una dilatada vida laboral en una empresa, on ja arriba a una edat, i que és un lloc de feina consolidat, vull dir, no és un lloc de feina que amb aquella persona desaparegui, sinó que si hi incorporem una persona jove abans, aquella persona pot guanyar temps per viure, perquè ja ha complert la seva vida laboral, i tenim una persona jove que està aprenent amb unes condicions laborals. Perquè la gràcia d'això és que aquella persona potser no té les mateixes condicions laborals, perquè això també es va adquirint amb els anys, però sí que tindrà unes condicions laborals dignes.

Nosaltres també, des de l'Avalot, estem començant a replantejar, una mica, el tema de les trenta-cinc hores setmanals. És un vell conte que aquí, a Catalunya –o aquí, a l'Estat espanyol– no va quallar, d'alguna manera. A París, o a l'Estat francès, sí –després ha tingut les seves diferents evolucions. Però el que està clar, segons diuen els economistes: la feina que hi ha és la que hi ha, i el que hem de fer és repartir-la. Per tant, el que tampoc té molt sentit, el que no podem fer, és: aquella persona que cobra vuit-cents euros, que faci menys hores. Perquè, clar, amb vuit-cents euros ja no pot realitzar el seu projecte de vida; doncs, amb menys calés, tampoc. Però també hi ha molta gent, per sort, que té una vida laboral consolidada, en aquelles empreses grans que, per desgràcia, només són el 10 per cent del nostre teixit productiu, i on nosaltres estem treballant en un contracte relleu per a gent jove, que aniria enfocat, una mica, al tema del pla de xoc, o el pla per inserir la gent jove al món laboral. Consistiria, més o menys, que aquelles persones que tenen una vida laboral consolidada, amb un salari digne, en comptes de rebre més remuneració econòmica, treballin menys hores perquè una persona jove pugui ocupar un lloc en aquella empresa i, a la vegada que s'està formant i està consolidant la seva feina, doncs, és

una persona més al mercat laboral. Una mica, anava enfocat per aquí.

El tema de l'anglès. Potser és veritat, doncs, que cada cop, amb els anys que han passat, amb els diferents governs, l'anglès s'està consolidant com una tercera llengua. I està molt bé. Però també les escoles d'idiomes haurien de disposar de més places perquè més gent pugui accedir a aquesta formació, que en el món globalitzat que avui vivim és totalment essencial. I, realment, quan viatgem una mica, veiem que el nostre jovent té algunes carències, que altres països europeus no tenen. I, per tant, si estem lluitant en la mateixa guerra que Europa o que el món, potser ens hem d'anar equiparant amb les mateixes armes, no?, per continuar lluitant.

Que pel fracàs escolar, doncs, hem de lluitar tots plegats. I, bé, d'alguna manera els sindicats també som *business-friendly*, eh? Vull dir: nosaltres volem que les empreses vagin bé. Però el que també volem és que la riquesa es reparteixi. I també és veritat que no tots els empresaris són dolents, però també és veritat que, de vegades, la picaresca ha fet que alguns visquin molt millor que els altres. I nosaltres, des del sindicat, el que realment volem són bones condicions laborals i que tothom pugui realitzar el seu projecte de vida, simplement.

I, bé, em sembla que no em deixo res.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, Daniel. Gràcies, novament, a les tres entitats que heu volgut comparèixer. Correspondria potser acabar, però abans m'agradaria preguntar si algun dels grups vol repreguntar, per espai, per exemple, d'un minut, per aclarir algun tema concret. *(Pausa.)*

Si no és el cas, el que faríem és agrair-vos, en nom de tota la comissió i de la institució del Parlament, que avui hàgiu destinat una part del vostre temps a fer-nos propostes sobre com poder respondre, concretament,

en la matèria de reduir les xifres d'atur juvenil que hi ha a casa nostra. En nom de la Mesa –i m'avindria a dir que de tots els portaveus–, crec que, com heu dit, hem de buscar un denominador comú, ja que ara és hora de sumar. I aquesta, que és una comissió en què tradicionalment hem intentat buscar allò que ens uneix, més que allò que ens separa, crec que no només en la matèria d'atur juvenil, sinó en altres, intentarem fer totes aquelles aportacions al Parlament i al Govern per poder, entre tots, fer un servei en benefici de la gent jove del país.

Gràcies per ser-hi, el Parlament és casa vostra. Quan necessiteu, vulgueu o creieu que heu d'explicar-nos alguna cosa, la comissió és oberta per a vosaltres.

A tall informatiu, la propera comissió de joventut està programada per al 23 de novembre. Intentarem que en aquesta, doncs, pugui tornar a comparèixer el Govern, en aquest cas per parlar de la feina que es fa a través de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut. I també, perquè us feu una calendarització aproximada, estem pendent que, en funció de com vagi el debat pressupostari, la següent sigui el 14 de desembre. Aquesta està encara amb interrogant, eh? Per tant, la del 23 de novembre, segur, la del 14 de desembre, ja us ho confirmarem. També us confirmarem el dia 23, a mesura que puguem tenir un calendari més definit del que serà el proper trimestre, perquè pugueu preparar-vos bé quin serà el contingut de cada una de les comissions de joventut i les intervencions que hi heu de fer.

Gràcies a tots els diputats i diputades, a totes les entitats, al Consell Nacional, a l'Associació Catalana de Municipis, a AIJEC, a Acció Jove, a Avalot.

Donem per finalitzada aquesta comissió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i i cinc minuts.